

**POLITISK ORIENTERING den 25.
april 2019.**

**Nyt Bælte og Vej-Forum i
Beijing viser vejen for det
nye paradigme**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

**POLITISK ORIENTERING den 11.
april 2019:**

**USA melder sig ind i det nye
rumkapløb.**

**Kinas Bælte- og Vej-Initiativ
vinder frem**

Med formand Tom Gillesberg

Inklusiv:

Trumps nye Måne-Mars-program kan øge det internationale rumsamarbejde både på Månen og på menneskets færd ud i solsystemet og resten af Galaksen.

Den amerikanske justitsminister Barr lægger op til en undersøgelse af iværksættelsen af anklagerne imod Trump om sammensværgelse med Rusland, inkl. de amerikanske efterretningstjenesters spionage imod Trump og hans folk.

Vil Trump stoppe sabotagen af hans politik fra sikkerhedsrådgiver Bolton, udenrigsminister Pompeo og vicepræsident Pence?

Italien tilslutter sig Kinas Bælte og Vej-Initiativ, og Xi Jinping forsøgte på mødet i Paris med Macron, Merkel og Junker at få skeptikerne i EU med.

Panda-diplomatiet mellem Kina og Danmark.

Brexit: Theresa May byder op til den samme dans en gang til.

Videoen ovenover:

Grundet tekniske problemer mangler de første minutter af udsendelsen. Derudover er lyd og billede ikke sammen før 3:25. Vi beklager. En fuldstændig lydoptagelse findes her:

Lyd:

Luxembourg tilslutter sig Bæltet og Vejen; 'en stor historie'

Den 1. april 2019 (EIRNS) – Kinas {Global Times} udgav søndag den 31. marts en klumme af Hu Weijia om Luxembourg og Bælte- og Vejinitiativet med titlen "Hvorfor Luxembourgs godkendelse af BVI er en stor historie"; selvom den erkendte, at aftalen

mellem Kina og Luxembourg underskrevet i sidste uge blev overskygget af den i Italien ugen før.

“Luxembourg ligger langt bag Italien med hensyn til økonomisk størrelse, men den lille nation er et knudepunkt for finansielle institutioner, som opererer på tværs af grænserne på det europæiske marked, “skrev Hu. “Det er eurozonens førende finanscenter og verdens næststørste fondsmarked “[efter London]. Luxembourg var også den første europæiske nation til at deltage i den Asiatiske Infrastruktur Investeringsbank (AIIB). “Luxembourg kan måske tjene som et pragmatisk brohoved til samarbejde mellem BVI og Europa”, sagde klummen. Den antydede, at Kina og Luxembourg kunne samarbejde om at “lindre gældsproblemer” for lande langs BVI.

Italiens samarbejde med Den Nye Silkevej viser Europa vejen mod fremtiden

Af Helga Zepp-LaRouche den 23. marts 2019

Den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg i Italien, hvor en hensigtserklæring underskrives mellem de to lande om at samarbejde om udbygningen af Den Nye Silkevej, var en magtfuld demonstration af, at der også kan finde en begejstrende og positiv politisk udvikling sted. Den nye form for samarbejde og genoplivning af den antikke silkevej bringer ikke kun enorme økonomiske fordele til Italien såsom udbygning af havne, modernisering af infrastrukturen, nye investeringer inden for et bredt spektrum af industri anlæg. Et samarbejde åbner også store muligheder for eksport til Kina og fælles investeringer i tredjelande; fordi landet med sin fordelagtige

geografiske placering i Sydeuropa og ved Middelhavet kan udgøre en port mellem Asien og Europa. Og ikke mindst kan Italien være et brohoved for samarbejdet om industrialiseringen af Afrika.

Man skulle tro, at dette ville udgøre det vigtigste tema blandt alle nyheder. Overhovedet ikke; for forholdet til Kina er lige for tiden det afgørende spørgsmål inden for europæisk politik. De fleste i Italien lige fra den EU-venlige præsident Mattarella, koalitionspartierne og store dele af oppositionen anerkender de enorme muligheder, som den kinesiske "vækstkultur" har, som Mattarella benævnte det under sin pressekonference med Xi Jinping. Mens det af EU's nedskæringspolitik hårdt plagede Italien glædede sig over mulighederne, så ringede man med alarmklokkerne i "de øvrige store EU-stater og i USA", sådan som det lød på T-Online. Silkevejen er Kinas trojanske hest, den bringer ingen økonomiske fordele, Italiens samarbejde med den vil ødelægge landets ry over hele verden – sådan lød det fra John Boltons nære medarbejder Garret Marquis, en talsmand for USA's nationale sikkerhedsråd; den giver "Kinas røveriske hensigter" et skær af legitimitet.

Listen af giftige argumenter fra den geopolitiske lejr lader sig sagtens forlænge yderligere. Og de, der atter og atter gentog denne anti-kinesiske linje, afslørede dermed sig selv som bevidste eller manipulerede fortalere for den angloamerikanske nykonservative elite. Direktøren for den nationale amerikanske sikkerhedstjeneste, Dan Coats, har for nyligt ligesom Pence, Pompeo og Bolton betegnet Kina og Rusland som de vigtigste sikkerhedspolitiske trusler mod USA, hvorved militæret og efterretningseliten øjensynligt forsøger at "inddæmme" præsident Trumps forsøg på en positiv Kina-politik, sådan som det hedder på nykonservativt-nytsk.

Bag denne, her i den nyere tid forstærkede anti-kinesiske propaganda i USA, men også i Europa, gemmer sig konflikten mellem det nyliberale systems gamle mønster, hvis kræfter

ubetinget søger at fastholde den gængse geopolitik, og på den anden side det nye mønster, som Kina har indført med det nye udenrigspolitiske koncept om et samarbejde mellem suveræne nationer til gensidig fordel. Og selv om de tiltagende spændinger i forholdet mellem Amerika og Rusland afgjort kan danne grundlag for de største bekymringer, så hævder flere folk fra baglandet, at den største strategiske konflikt udgøres af forholdet mellem USA og Kina. Det drejer sig her om den berømte "Thukydid-fælde": Hvordan vil den hidtidigt dominerende magt, altså USA, forholde sig til en anden magts opstigning? Tolv gange i historien er det kommet til krig, medens den opstigende magt fortrængte den første fire gange uden krig.

Den kinesiske regering har i over fem år med sit silkevejs-initiativ sat et helt nyt koncept for indbyrdes strategiske forhold på den internationale dagsorden, som skal overvinde geopolitikken og erstatte den med præsident Xi Jinpings ide om "menneskehedens skæbnefællesskab". Denne nye model, der rigtignok afgjort varetager kinesiske interesser, giver til gengæld også de nu 123 samarbejdende stater hidtil uopnåelige fordele. Modellen har ganske enkelt vist sig som mere fordelagtig. I stedet for at henføre disse stater til en geopolitisk stedfortræder-status, har den medført virkelige fremskridt i Afrika, Asien og Sydamerika og endda blandt de 13 europæiske stater, der indtil videre har underskrevet lignende hensigtserklæringer, som nu Italien. Den har frembragt forbedret infrastruktur, investeringer i industri og landbrug, samarbejdsplaner om videnskab og teknologi og udveksling af kultur.

EU reagerer på sin side voldsomt spaltet: På den ene side betegner EU – som så at sige juniorpartner i det anglo-amerikanske imperium – i sin netop offentliggjorte "tipunkts-handlingsplan" Kina som en "systemisk rival", der gør propaganda for "alternative styreformere". Og på den anden side ønsker det ikke at gå glip af de økonomiske fordele ved

samarbejdet med Kina. Præsident Macron, der ikke har haft den store succes med sine planer om reformering af EU, og ikke er særligt vellidt af sin egen befolkning, roste dette EU-papir før sit møde med Xi Jinping og sagde, at dette opråb var nødvendigt, og at tiden for den europæiske naivitet var forbi, hvor Kina kunne udnytte den europæiske splittelse.

Her lyder den italienske finansminister Trias synspunkter meget mere målbevidste, idet han peger på de "forbløffende mange" områder, hvor Italien kan gøre brug af sin ekspertise inden for silkevejs-initiativet: Maskinkonstruktion, logistik, rådgivning, effektivitetsstudier, design, ingeniørkunst, sikkerhed, finans, og forsikring. Tria fortsætter: "Italien nyder også godt af en strategisk, geografisk position blandt de nuværende og fremtidige rammebetingelser for handelen mellem Østen og Vesten og Afrika. Med sin beliggenhed ved Middelhavet råder Italien over den næststørste industrikapacitet i Europa, er førende inden for den teknologiske innovation og godt forsynet med veludviklede havne og jernbanenet. Disse egenskaber gør Italien til den ideelle sydlige portal for det europæiske kontinent og for handelsruterne mellem Europa og Kina."

Den selvbevidsthed og erkendelse af mulighederne, der kommer til udtryk i disse ord fra Trias side, står i kras modsætning til opfattelsen af Kina som en trussel. Interessant nok kommer oppositionen mod Kina netop fra de samme kredse, der stadig i 2001 gik kraftigt ind for at få Kina optaget i Verdenshandelsorganisationen, WTO, øjensynligt i den tro, at dette automatisk ville føre til, at kineserne overtog den vestlige model med dets liberale demokrati.

I stedet for blot at affærdige Kina som et "rivaliserende system" og hænge fast i den egentlig ret arrogante opfattelse, at den vestlige demokratiske model må være den eneste standard for en god regering i hele verden, så ville det være mere meningsfuldt at overveje kriterierne for et systems succes. Faktum er, at Kina har løftet sin egen befolknings levelfod

enormt i de sidste 40 år, at det nu i nogle år for første gang har tilbudt udviklingslandene en chance for at overvinde deres underudvikling, at det løste krisen i Asien og derefter krisen i 2008 væsentligt bedre end Vesten og at det har frembragt en udviklingsoptimisme i sin egen befolkning, som er helt forsvundet i Vesten.

Og dermed viser Kina, at det i modsætning til Kristendommen og Islam ikke er spor interesseret i at omvende andre kulturkredse til sin egen filosofi, men udtrykkeligt anerkender suverænitetetsprincippet og accepterer andre staters sociale modeller. Påstanden om, at Kina spalter Europa sigte efter at tage opmærksomheden væk fra det ubeskrivelige Brexit-teater, væk fra ønsket om at sætte militæret ind mod De gule Veste i Frankrig og væk fra den allerede dybe kløft i Europa mellem øst og vest og syd og nord.

Tværtimod: Dersom Tyskland og Frankrig ville følge Italiens eksempel om at samarbejde med Kina, ikke blot i de bilaterale forhold, men først og fremmest i industrialiseringen af Afrika og Sydvestasien, så ville dette være den eneste måde, hvorved Europa kunne overvinde sin indre splittelse og finde frem til en fælles mission, noget, der fuldstændigt mangler nu.

I stedet for at opbygge sin egen geopolitiske bastion imod Kina, Rusland og USA, sådan som Macron har foreslået i sine allerede forkastede planer, så ville et forenet Europa af nært samarbejdende fædrelande, der sammen med Kina selv er med til at udforme "den fælles menneskeheds fremtid" være den bedste mulighed for også at styrke de kræfter i USA, der ønsker at undgå "Thukydid-fælden".

Den tidligere italienske økonomiminister Giulio Tremonti har i disse dage påpeget, at visionen om Den Nye Silkevej, altså om et globalt udviklingsprogram for at overvinde fattigdommen og underudviklingen, blev foreslået allerede i begyndelsen af 90-erne af den amerikanske "visionær" Lyndon LaRouche. Rent faktisk skete det allerede midt i 70-erne. Nu om dage, og dette burde stå klart for ethvert tænkende menneske,

eksisterer der kun to alternativer: Enten forsøger Vesten at undertrykke Asiens og udviklingssektorens opstigning, hvilket vil medføre en tredje verdenskrig med indsats af termonukleære våben, eller også lykkes det at udvikle et nyt mønster for samarbejde. Det er på den allerhøjeste tid at lytte til "Lyndon LaRouches vise ord", sådan som Mexikos tidligere præsident López Portillo i sin tid udtrykte det.

Dersom EU ikke er i stand til at frembringe et nyt syn på Den Nye Silkevejs muligheder inden det kommende topmøde mellem EU og Kina den 9. april, så vil kortene til valgene til Europaparlamentet den 24.-26. maj kunne forventes blandet på en ny måde.

Et revolutionært øjeblik – Mueller fandt intet, alt imens det 'Nye Paradigme' tager form

Den 24. marts (EIRNS) – Tidens relativitet bliver tydeligt demonstreret af det accelererende tempo af udviklinger i verden over de seneste dage. I tider som disse skærpes den fælles menneskelige bevidsthed og følsomhed, idet både de fælles antagelser om 'the powers that be' knuses, og at virkelig nye ideer, der er baseret på menneskets kreativitet, kommer indenfor vores rækkevidde.

Statsadvokat Barr offentliggjorde i dag et fire-siders dokument, der opsummerede den endelige rapport, som den særlige anklager Robert Mueller forelagde fredag. Mueller fandt absolut intet, der indikerede at præsidenten eller nogen

i hans familie eller hans administration skulle have samarbejdet med Rusland. Intet. Mueller viste sig at være den slange han altid har været ved at hævde, at han ikke kunne nå frem til en afgørelse om "obstruktion", idet han overlod det til justitsministeren og hans stedfortræder, der straks sagde, at der ikke var tegn på obstruktion. En fuldstændig analyse af statsadvokatens rapport og den undergravende virksomhed, som de kriminelle i Obamas justitsministerium og deres neokonservative allierede har udført i årevis, på vegne af den britiske efterretningstjeneste, for at vælte den valgte amerikanske præsident, følger nedenfor. Husk på, at præsident Trump for bare en uge siden 'retweetede' en anklage om, at hele Russiagate fupnummeret var "designet til dels for at hjælpe Storbritannien mod russisk indflydelse ved at lokke USA til at tage en hård linje imod dem." Dette er en kendsgerning, der selvfølgelig blev dokumenteret af LaRouche-bevægelsen fra starten af.

Denne historiske begivenhed er blot en af mange i de sidste 48 timer fra fredag til søndag:

- Italien, en af verdens største økonomier og det historiske centrum for den europæiske renæssance, sluttede sig til den Nye Silkevej under Xi Jinpings besøg, på trods af hysterisk modstand fra dinosaurerne i EU's bureaukrati i Bruxelles. Arrangementet fulgte blot få dage efter det i fællesskab af MoviSol og Lombardiet afholdte forum i Milano, hvor lederen af regeringens 'Kina taskforce', Michele Geraci, og Schiller Instituttets grundlægger og formand, Helga Zepp-LaRouche, i fællesskab talte om den verdenshistoriske karakter af denne udvikling.
- Den britiske regering sank ned i totalt kaos, da fristen

for Brexit hurtigt nærmer sig uden nogen løsning i syne.

- I Frankrig indkaldte Macron hæren efter 19 uger med de Gule Vestes demonstrationer.
- Præsident Donald Trump tilsidesatte offentligt sanktioner mod Kina og Nordkorea, der blev pålagt 24 timer tidligere af hans finansministerium, sanktioner der blev støttet stærkt af hans nationale sikkerhedsrådgiver John Bolton. Trump meddelte, at holdet der forhandler en aftale med Kina vil tage til Beijing på næste torsdag den 28. marts.
- Officielle repræsentanter for USA, Rusland og Kina mødtes i Washington, D.C. for at planlægge en vej frem for tilbagetrækning af udenlandske tropper fra Afghanistan, en af de 'uendelige krige', som Trump har svoret at bringe til afslutning. Indtil nu har disse bestræbelser været standset af anti-Rusland og anti-Kina-kampagnerne, der føres af de neokonservative og Demokraterne.

Fornuftens kræfter er på vej, men imperiet vil ikke godvilligt lade sig gå i glemsel. Høgene i militæret optrapper deres provokationer mod både Rusland og Kina, alt imens de med det yderste af neglene stopper eller i det mindste forhæler Trumps indsats for at afslutte de koloniale krige, der blev lanceret af Bush og Obama. Vores børn bliver misbrugt, og forledes til at fordømme videnskab og fremskridt, og endog at fordømme det at få børn, under forklædning af 'the New Green Deal'. Det finansielle system vakler på afgrundens rand, idet en vending af 'afkastkurven' (yield curve) (også i de sidste 48 timer!)

har sendt kuldegysninger ned langs ryggraden af 'herrerne' på Wall Street og City of London. Demokraterne og deres følgesvende blandt de neokonservative i det republikanske parti er i febrilt hastværk for at fabrikere nye måder at bringe USA's præsident til fald på, lige præcist det tidspunkt hvor han med det amerikanske folks aktive opbakning kan handle på LaRouches program for at redde nationen og sætte verden på en kurs imod et nyt paradigme. Det betyder at slutte sig til den Nye Silkevej; at indkalde, sammen med Rusland, Kina og Indien, til en Ny Bretton Woods-konference for at etablere et nyt verdensomspændende finanssystem baseret på Glass-Steagall, nationalbanksystem, for at skabe kredit til genopbygning af industri, landbrug og infrastruktur og genoprette amerikansk atom- og fusionsenergiudvikling og vores engang storartede system til rumforskning gennem internationalt samarbejde på frontlinjerne for den menneskelige viden.

Dette er tiden til handling. Mobiliseringen af alle nationers borgere til at handle på opfordringen til at frifinde LaRouche fremkalder følelsen af håb i dem, og optimisme for virkelige løsninger, og for at overvinde årtierne med påført pessimisme i et samfund, der drukner i narkotika, pornografi, krige og nedskæringer. Find glæde i dette potentiale for menneskeheden.

Italien og Kina underskriver banebrydende

hensigtserklæring om Bælte- og Vejinitiativet.

Den 23. marts (EIRNS) – Italien og Kina har underskrevet den berømte hensigtserklæring, aftalememorandum, om Bælte- og Vejsamarbejde i dag, sammen med 10 økonomiske aftaler og 18 institutionelle aftaler. Erklæringen er en milepæl, og studeres angiveligt allerede af andre lande, der ønsker at følge Italien. Hensigtserklæringen siger indledningsvis, at “parterne vil arbejde sammen inden for Bælte- og Vejinitiativet (BRI) for at omsætte gensidigt supplerende styrker til fordel for praktisk samarbejde og bæredygtig vækst, der understøtter synergierne mellem Bælte og Vejinitiativet og prioriteterne i investeringsplanen for Europa og de trans-europæiske netværk, under hensyntagen til drøftelserne i EU-Kina-forbindelses-plattformen.”

Med hensigtserklæringen er Italien den første store industriøkonomi, der slutter sig til Bæltet & Vejen, som kinesiske medier stolt understreger. Underskrivelsen af aftalememorandumet fandt sted på trods af det transatlantiske pres og åben fjendtlighed fra Italiens “partnere” i EU. Den italienske minister for Økonomisk Udvikling, Luigi Di Maio, som skrev under sammen med sin kollega, He Lifeng, formand for den Nationale Udviklings og Reformkommission, erklærede, at “i dag er for os en meget vigtig dag, hvor “made in Italy” vinder – de italienske firmaer vinder. Vi tog et skridt for at hjælpe vores økonomi med at vokse. Italien kom først med Kina.”

De økonomiske aftaler omfatter: Et strategisk partnerskab mellem den italienske Cassa Depositi e Prestiti og Bank of China til finansiering af italienske virksomheder i Kina; En hensigtserklæring mellem det italienske olieselskab ENI og Bank of China om udforskninger i Kina; Ansaldo Energia underskrev to aftaler, hvoraf den ene gik ud på at udvikle gasturbiner med UGTC og en anden turbineforsyning til Shanghai

Electric og Benxi Steel; havnemyndighederne i Trieste og Geneve indgik en aftale med konstruktionsgiganten CCCC. Cassa Depositi og naturgas-forsyningselskabet Snam underskrev en aftale med Silkevej-fonden om investeringer langs Silkevejen; Instituttet for udenrigshandel indgik en aftale med Suning for skabe en platform til fremme af den italienske livsstil i Kina; og Danieli Group underskrev en kontrakt med China Camc Engineering om opførelse af et stålværk i Aserbajdsjan. De institutionelle aftaler, udover hensigtserklæringen om BRI-samarbejdet, omfatter samarbejde om innovative iværksætterprojekter og elektronisk handel, samt samarbejde mellem de to rumagenturer, landbrug og kultur, sundhed og medier.

Geopolitikerne fyrer løs på Italien i anledning af Kina; Målet er LaRouches eftermæle.

Den 17. marts (EIRNS) – Betydningen af fremskridtet for Kinas Bælte- og Vejinitiativ og Lyndon LaRouches 'fire økonomiske love' i G7-medlemlandet Italien, fremgår af den ildstorm det fortsat trækker fra geopolitiske kredse, ikke kun i Europa og Washington, men også i Asien. Igen den 14. marts valgte sådanne kilder som *'The Diplomat'* (hvis motto er: 'Kend Stillehavs-Asien') at udpege Italiens departementschef i det økonomiske udviklingsministerium, Michele Geraci, for angreb, i et forgæves forsøg på at splitte Italiens regering.

The Diplomat siger, at dens primære ekspertise er "geopolitiske tendenser i hele Stillehavs-Asien."

Geopolitikken, som den er opfundet af det Britiske Imperiums "ledende tænkere", har altid betydet kunsten at holde andre magter og potentielle økonomiske magter i struben på hinanden. Magasinets artikel den 14. marts: "Italiens risikable Kina-hazard" blev så godt som gentaget ordret to dage senere i Hongkongs 'South China Morning Post' og hævdede, at Geraci, kyndig og veldisponeret for Kina, leder en naiv italiensk regering på afveje; en regering, som ikke ser de forfærdelige farer ved store nationer, der samarbejder om økonomisk udvikling.

Magasinet begynder ved at lægge løgn på panisk løgn: "Forlydender om at Italien har besluttet at underskrive en aftale om officiel deltagelse i Kinas Bælte- og Vejinitiativ (BRI), førte til en irettesættelse fra den amerikanske Trump-administration, hvilket igen førte til overfladesprækker internt i Italiens populistiske koalitionsregering" .

"Som det første G7-land til at underskrive et aftalememorandum om BRI, vil Italiens deltagelse have stor symbolsk vægt for Kina. Men det ville næppe være nok til at legitimere BRI midt i et globalt tilbageslag imod initiativet, og Beijings egen kamp med en voksende gældsbyrde og en økonomi under opbremsning og med kvaler i forbindelse med en handelskrig med USA. I stedet advarer amerikanske diplomater korrekt om, at det vil skade Italiens eget omdømme."

Italiens regering er *ikke* delt i forhold til dette skridt. At det er et skridt af historisk betydning, blev gjort klart af Helga Zepp-LaRouche på konferencen den 13. marts, "Italien på den Nye Silkevej", som blev holdt af MoviSol-bevægelsen og Lombardiets regionale regering i Milano. Det åbner op for et "nyt paradigme" med gensidig økonomisk og kulturel fordel for større nationer, hvilket også vil gavne udviklingslandene, især i Afrika.

Geopolitikerne tager sigte således: "Kursændringen skal stort set tilskrives Michele Geraci, departementschef i Ministeriet

for Økonomisk Udvikling. Geraci, der selv har tilbragt et årti i Kina, har i vid udstrækning sat Udenrigsministeriet på et sidespor ved at oprette sin egen 'Kina taskforce', og ved at tage fire rejser til Kina – alene i anden halvdel af 2018, herunder med økonomiminister Giovanni Tria og vicepremierminister Minister Luigi Di Maio.”

Endnu mere skræmmende for geopolitikerne er historien bag dette epokegørende træk, som det blev beskrevet af Liliana Gorini, formand for LaRouche-bevægelsen MoviSol i Italien, da hun talte til et LaRouchePAC-møde i New York den 16. marts (“Win-win samarbejde: Hvorfor verden må frifinde LaRouche”).

Politikken med 'Verdenslandbroen' bestående af store projekter med infrastruktur, offentliggjort og præsenteret internationalt af Helga Zepp-LaRouches Schiller Institut; et 'Nyt Bretton Woods' internationalt kreditsystem, samarbejde med, og kredit til udviklingslande, Glass/Steagall-bankopdeling: Alle disse ideer fra Lyndon LaRouche, og tilmed flere, er blevet diskuteret blandt Italiens politiske, religiøse og kulturelle ledere i årtier. Styrken af LaRouches prognoser, skriftlige værker, præsentationer og interventioner siden 1980'erne er bredt anerkendt og husket.

Og så var der virkningen af den bitre 'nedskærings-medicin', som blev uddelt til landet, og til mange andre i EU, af EU's geopolitiske elite centreret i London. Så snart Italien fik en regering, der ikke direkte var påtvunget af afpresning fra London, Bruxelles og Den Europæiske Centralbank, ville økonomisk forstandighed vinde frem.

Tilføj nu potentialet for en bro af ideer, imellem Italiens premierminister Giuseppe Conte, Kinas præsident Xi Jinping – som besøger Italien i denne uge – og præsident Donald Trump, som allerede nærer gensidig respekt og almindeligt venskab. Medlem af Europa-Parlamentet Marco Zanni, som af Italiens Lega-parti er betroet hvervet med udenlandske forbindelser i Europa-Parlamentet, talte til LaRouchePAC's ugentlige fredags-

webcast den 15. marts og bemærkede, at denne mulighed nu er til stede.

Mens neokonservative forsøger at inddæmme Trump, peger udvikling i Italien på vejen til det nye paradigme. Schiller Instituttets internationale webcast med Helga Zepp-LaRouche den 15. marts 2019

Den igangværende kamp mellem to paradigmer var i centrum i Italien i denne uge, da konferencen, der var sponsoreret af MoviSol og regionen Lombardiet i fællesskab, viste, at Bælte- og Vejinitiativet (BRI) har potentialet til at bryde Londons netværk af geopolitikeres magt i Europa. Helga Zepp-LaRouches rapport til konferencen, hvor hun talte og fik tilslutning af Michele Geracci, undersekretær i det italienske ministerium for økonomisk udvikling og leder af regeringens 'taskforce Kina', fremhævede betydningen af Xi Jinpings kommende tur til Italien og underskrivelsen af et memorandum vedrørende Italiens deltagelse i BRI. Hvis Italien og femten andre EU-medlemslande kan deltage, og drage fælles fordel af BRI, hvad så med Frankrig og Tyskland? Hvorfor er EU's bureaukrater og

Londons neoliberale så trængte af denne udvikling?

Sæt dette potentiale i kontrast til hysteriet der kommer fra EU-bureaukrater, fra NATO-embedsmænd som Gen. Scaparroti, og fra den amerikanske udenrigsminister Pompeo, som er en del af et kontingent af neokonservative, der forsøger at tøjle Trump. Helga præsenterer et klart billede af hvordan de neokonservative manøvrerer med sigte på at sabotere handelsforhandlingerne med Kina, den atomare afvæbning af Nordkorea samt presser på for regimeskifte i Venezuela for at tvinge Trump til at lægge afstand til sine kampaneløfter.

Hun appellerede til seerne om at bruge mobiliseringen for en frifindelse af Lyndon LaRouche som et middel til at vælte krigsfraktionen, som fortsætter sine bestræbelser på at ødelægge potentialet i Trumps præsidentskab.

Zepp-LaRouche I Milano: 'Hvad Italien gør lige nu er af den største historiske betydning'

Den 14. marts (EIRNS) – Idet hun talte ved en konference i Milano i går om "Italien og den nye silkevej", fremlagde Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, et strategisk perspektiv for en hurtig forening af det nuværende smuldrende Europa omkring dets deltagelse i udviklingen af det eurasiske kontinent og det store Bælte- og Vejinitiativ, et skridt, som hun antydede kunne blive den udslagsgivende faktor

til at flytte verden væk fra den truende fare for udryddelse med kernevåben.

Potentialet for dette skifte "vokser hurtigere, end man tror", fortalte hun seminaret." Min prognose [er, at] perspektivet for at forene Europa – ikke nødvendigvis under EU-bureaukratiet, men som i de Gaulles opfattelse mere som et "Fædrelandenes Europa", der forener sig med Kina, med Rusland, med Bælte- og Vejinitiativet, den Eurasiske Økonomiske Union og de europæiske lande, for fuldt ud at samarbejde i dette nye paradigme – at dette perspektiv absolut er til stede."

"Det er også den eneste måde, hvorpå Europa kan påvirke den strategiske situation," tilføjede Zepp-LaRouche. Hun uddybede:

"Fordi hvis man havde et forenet 'Fædrelandenes Europa', der samarbejder med Bælte- og Vejinitiativet, herunder Tyskland og Frankrig, ville det være den bedste måde at få USA til også at opgive sin modstand – hvilket, som jeg sagde, ikke er præsident Donald Trump selv, men disse andre kræfter – og få USA til at deltage i det nye paradigme. Og jeg tror, at det er det eneste håb vi har for at undgå en katastrofe, hvor vi vil ende med Tredje Verdenskrig med atomvåben, hvilket betyder udslettelsen af civilisationen.

"Så i den forstand er det, som Italien gør lige nu, af den største historiske betydning; fordi Italien, med hvad Italien gør, med dets aftale-memorandum [for Bæltet og Vejen], men også dets 'joint ventures' med Kina i Afrika, kan blive rollemodellen for alle de andre europæiske lande."

Det Britiske Imperium og dets neo-konservative håndlangere vil blive drevet til vanvid, både af hvad Zepp-LaRouche foreslår, og af hvor og hvornår hun foreslog det. Hun er jo, når alt kommer til alt, en tysk politisk leder, samt lederen af det Internationale Schiller Institut, og ved hvad hun taler om, når det gælder Tyskland.

Dette initiativ kommer netop som Hendes Majestæts regering i

Storbritannien – med premierministerens mislykkede Brexit-afstemninger i Parlamentet – har demonstreret for hele verden, at det er dysfunktionelt og ved at falde fra hinanden.

Mens de fumler rundt derhjemme, dukker Helga Zepp-LaRouche – hvis nyligt afdøde mand, Lyndon LaRouche, det britiske monarki stadig hader og frygter som dets førende modstander gennem det sidste halve århundrede – dernæst op i Italien og taler ved en konference, som den LaRouche-associerede organisation MoviSol i Italien har været med til at sponsorere sammen med den lovgivende myndighed i Lombardiet. Desuden var den første taler ved konferencen den italienske undersekretær for 'Ministeriet for Økonomisk Udvikling' og medformand for regeringens 'Task Force China', Michele Geraci, på hvem Londons presseimperium netop har fokuseret deres skældsord, som den angivelige arkitekt bag Italiens tiltrædelse til 'Bæltet og Vejen'.

Og dette finder sted en uge før den kinesiske præsident Xi Jinping besøger Italien fra 22.-24. Marts, hvor han forventes at underskrive et aftale-memorandum om Italiens deltagelse i Bælte- og Vejinitiativet.

London og de vilde neo-konservative i Washington, D.C. har truet den italienske regering med ruin og udelukkelse fra "deres klub", hvis det skulle fortsætte dette MoU (Memorandum of Understanding), men Italien har hidtil holdt fast på sit – en holdning, som vil opildne resten af Europa også.

De sydlige og østlige nationer i Europa holder fast i at se det nye paradigme, der dukker op i Asien, som deres store håb; grækerne påpeger, at EU og de vestlige finansinstitutter, der raser imod de europæiske forbindelser med Kina, ikke selv tilbyder nogen investeringer; Portugal inviterer et medlem af det 'rådgivende udvalg for Kinas statsråd til bekæmpelse af fattigdom' til at holde fire konferencer på tre dage i denne uge i Portugal, om hvordan Kina eliminerer fattigdom.

Nu banker Bæltet og Vejen på dørene til Frankrig og Tyskland.

EU lækker indhold af Italien-Kina-memorandum i forsøg på sabotage

Den 9. marts (EIRNS) – Talerør for EU-systemet, 'EURACTIV', har lækket det angivelige indhold af udkastet til memorandum, der skal underskrives af Italien og Kina under Xi Jinpings kommende besøg i Rom den 22. marts, med den hensigt at sabotere det. Ifølge Euractiv planlægger Kina at samarbejde med Italien om udvikling af "veje, jernbaner, broer, civil luftfart, havne, energi og telekommunikation", som en del af Beijings Bælte- og Vejinitiativ. Dokumentet siger også, at Kina søger at samarbejde med EU's investeringsplaner "ved at støtte synergien mellem Bælte- og Vejinitiativet og prioriteter udpeget i investeringsplanen."

Notatet, som oprindeligt blev udarbejdet i september, siger, at Kina og Italien "vil fremme synergien og styrke kommunikation og koordinering " samt "forbedre politisk dialog" om "tekniske og lovgivningsmæssige standarder."

"En kilde afslørede sent torsdag aften [d.7. marts], at teksten, som EURACTIV i øjeblikket er i besiddelse af, vedrører forslag fremsat af den kinesiske stat. Og at den endnu ikke har ændringer, der er foretaget af den italienske regering.

"Det lækkede memorandum sætter rammerne for mindre specifikke

samarbejdsaftaler og kommercielle aftaler, herunder nye investeringer af kinesiske virksomheder i havnen i Trieste...

“EURACTIV er informeret om, at der blandt de øvrige aftalesigninger, der er planlagt til Xis besøg, er en der vil fremme samarbejdet mellem de to nationale el-operatører, ‘State Grid Corporation’ i Kina og Italiens ‘Terna’. Førstnævnte ejer for øjeblikket 35% af aktierne i ‘CDP Reti’, et selskab der kontrollerer 29,8% af Terna.

“Flere kontroversielle handelsaftaler og joint ventures kunne etableres, også mellem kinesiske virksomheder og den førende italienske forsvarsvirksomhed Leonardo.

“Derudover er et andet forslag til ‘memorandum of understanding’ vedrørende e-handel udarbejdet af Handelsministeriet for Folkerepublikken Kina (MOFCOM) under granskning af Italiens forhandlere.

“Mere generelt afslører dette memorandum, at der kunne indgås aftaler om yderligere tilpasninger inden for transportsektoren, med en forståelse for at “begge parter deler en fælles vision om forbedring af tilgængelig, sikker, omfattende og bæredygtig transport.

“EURACTIV forstår, at alle ovenstående planer er initiativer foreslået af Kina.”

NYHEDSORIENTERING NOVEMBER-

DECEMBER 2018:

**Kun Glass/Steagall-
bankopdeling og et Nyt
Bretton Woods-kreditsystem
kan håndtere et nyt
finanskrak**

Download (PDF, Unknown)

**De Gule Veste: En
generalstrejke i Frankrig?
Interview med Jacques
Cheminade**

Fredag, 7. december, 2018

Interview

Webcast

De Gule Veste: En generalstrejke i Frankrig? Interview med Jacques Cheminade

Mens protester fejer hen over Frankrig for den tredje weekend i træk, giver den tidligere franske præsidentkandidat og leder af Solidarité et Progrès-partiet (S&P) – www.solidariteetprogres.org) – Jacques Cheminade et

eksklusivt interview fra Paris, for at formidle potentialet og muligheden for at sikre en ny økonomisk orden for Europa og globalt, som bevægelsen med De Gule Veste repræsenterer.

For flere detaljer om S&P-programmet, se den nye videoserie "Crise cyclique ou crise systémique?" <https://www.solidariteetprogres.org/actualites-001/video-crise-cyclique-ou-crise.html>

Den ulmende massestrejke fortsætter med at sprede sig i Frankrig

PARIS, 21. nov. (EIRNS) – Bevægelsen De Gule Veste – der er opkaldt efter sikkerhedsvesten, som europæiske bilister skal have til motorvejen – fortsatte dens aktiviteter over hele landet i løbet af arbejdsugen, dog med færre personer, men med samme beslutsomhed og ny taktik – efter de meget vellykkede aktioner lørdag den 17. november. Tirsdag den 20. november blev der ifølge regeringen oprettet 27.000 barrikader over hele landet af De Gule Veste, denne gang rettet mod de store motorveje og også centrale tankstationer. Regeringen greb til handling for at fjerne blokaderne den 19. og 20. november, men aktionerne fortsætter i dag, og blandt De Gule Veste cirkulerer der i stigende grad et krav om en stor demonstration på Place de la Concorde i Paris på lørdag den 24. november. Regeringen forsøger at stoppe det under påskud af, at det vil være meget vanskeligt at sikre sikkerheden på denne lokalitet.

Det vigtigste er dog, at bevægelsen er fortsat med at vokse og tiltrække støtte fra andre sektorer af den arbejdende

befolkning i en udvikling, der er typisk for massestrejker. I går var transportsektionen i Force Ouvrière National Union – den tredje største nationale fagforening – den første store fagforening til at godkende bevægelsen. Fagforeningens ledelse opfordrede alle sine medlemmer, chauffører, logistik mv., til – ikke at gå i strejke – men til at arbejde for at udvide bevægelsen. Allerede ved blokaderne den 17. november har mange spontant sluttet sig til De Gule Veste for at hjælpe dem med at organisere, herunder at hjælpe med sikkerhedsforanstaltninger og styringen af massebevægelsen. Siden lørdag har også landmænd, der stiller med deres traktorer, og fiskere, hvis energi- og leveomkostninger er steget massivt, tilsluttet sig bevægelsen.

Regeringen forsøger at miskreditere bevægelsen ved at udbasunere isolerede voldshandlinger såvel som en enkelt hændelse, hvor en kvinde, hvis bil var omgivet af Gule Veste, og således forhindret i at bevæge sig, gik i panik og påkørte menneskemængden, og dræbte en af demonstranterne. De Gule Veste er som helhed en spontan bevægelse, som mangler erfaring i at håndtere massebegivenheder.

Sammenslutningen af Franske Borgmestre (AMF), den eneste klasse af valgte embedsmænd, som befolkningen stadig respekterer og stoler på, har mistet tilliden til den franske præsident Emmanuel Macron og hans regering. AMF holder nu deres årlige kongres i Paris, og for første gang deltager Frankrigs præsident ikke. Idet han frygtede fjendtligheden og de aggressive kommentarer han stod til at få, forsøgte Macron at spise borgmesterforeningen af med at invitere en ledende gruppe af dem til at spise med ham på Elysée-paladset i stedet. Flere borgmestre, som besætter høje stillinger i de nationale kommunale organisationer, afviste invitationen. Umiddelbart forud for AMF-kongressen blev der offentliggjort en meningsmåling der viser, at halvdelen af de franske borgmestre overvejer ikke at stille op til genvalg til næste periode på grund af de modbydelige forhold, der er skabt for

dem i de seneste år. På den ene side er borgmestrenes juridiske ansvar blevet forstærket, hvilket giver borgerne mulighed for at sagsøge borgmestre, ofte af ulovlige grunde.

Samtidig forværrede krisen i 2008 udvandringen fra landdistrikterne til de større byer, hvilket resulterede i lukning af skoler, offentlig transport, caféer, bagerier og medicinske faciliteter. Derudover har de skiftende nationale regeringer fjernet lokale bolig- og ejendomsskatter, som borgmestrene har brugt til lokale investeringer, et provenutab, som Paris ikke refunderer. Hvad værre er, på grund af budgetstramninger pålagt af EU, har staten reduceret sit bidrag til de lokale myndigheder kraftigt i den seneste periode. Dette har resulteret i en situation, hvor borgmestre, der ofte har arbejdet uden løn og betragtet jobbet som et bidrag til den offentlige velfærd, nu er blevet vrede og ønsker at stoppe!

Ny Belgien–Kina jernbaneforbindelse med godstog

Den 29. oktober 2018 (EIRNS) – Det første godstog fra den belgiske by Liège til Zhengzhou, hovedstaden i Kinas Henan-provins, forlod Liège lastet med 37 containere. Fragtruten er en del af Kinas ambitiøse Et Bælte-En Vej-projekt. Toget er lastet med varer, herunder autodele, babymad, lægemidler og stålprodukter til import-lagre i det centrale Kina. Det vil rejse 12 dage på tværs af det Eurasiske kontinentet via Rusland, før det ankommer til Zhengzhou. Turen dækker mere end

11.000 km.

Denne togforbindelse er planlagt til at køre en gang om ugen til at begynde, men med stigende hyppighed for fremtiden.

“Vi har alle mulige interesser i at vende os til Kina og have tætte, stærke relationer, og vi skal se dette som en mulighed og en nødvendighed,” sagde Pierre-Yves Jeholet, vicepræsident for regionen Vallonien. Han forklarede, at Vallonien opmuntrer regionens store eksportører og ligeledes små og mellemstore virksomheder til at eksportere flere produkter til Kina.” Denne jernbane-forbindelse er et bevis for, at vi sammen kan lave sådanne projekter,” sagde han.

Zhengzhou-Liège godstogs-ruten er den tredje af sin slags mellem de to lande. Den første rute, der blev lanceret i juni sidste år, forbinder Kinas Daqing City til havnen i Zeebrugge. I år blev den anden rute, der forbinder Nordkinas Tangshan City til havnen i Antwerpen, indviet.

Den Nye Silkevej på dagsordenen for konferencer i det nordlige Sverige og Norge

Den 29. oktober 2018 (EIRNS) – Der vil blive afholdt to konferencer om Den Nye Silkevej i forbindelse med åbningen af regulære ‘feeder’-transporter (af containere, red.) både i Haparanda i Sverige og Narvik i Norge til udgangspunktet for Den finske Silkevej, Kouvola. Der påbegyndtes regelmæssig

togdrift til Yiwu, Kina, i november 2017 til og fra Kouvola, som er et jernbane-knudepunkt tæt på den finsk-russiske grænse i det sydlige Finland. Det almindelige jernbanesystem kan allerede bringe gods fra Sverige og Norge til Kouvola på Den Nye Silkevej. Nu bliver disse transporter organiseret som en regelmæssig transportservice fra Haparanda i Sverige, på grænsen til Finland og fra den norske Atlanterhavshavn i Narvik.

Der vil blive afholdt en konference, "Logistik Nord 2018", den 7.-8. november i Luleå, og den vil være næsten helt dedikeret til Den Nye Silkevej. En lignende konference afholdes i Narvik d. 21.-22. november.

POLITISK ORIENTERING den 18. oktober 2018:
Udbytteskat skandalen understreger behovet for Glass/Steagall-bankopdeling. Her er også supplerende materiale.

Med næstformand Michelle Rasmussen

Lyd:

LaRouchePAC video som sætter spørgsmål ved global opvarmning fra februar 2017.

75 år for redningen af de fleste danske jøder: fra mindehøjtidlighed i synagogen i København den 11. oktober 2018.

Personer EIR talte med ved mindehøjtidligheden i synagogen i København den 11. oktober 2018.

1. Jan Willem Norden som flygtede til Sverige.
2. Torbjörn Adelssohn, en svensk mand, hvis dansk kone havde flygtede til Sverige.
3. En mand som blev født i Sverige et par måneder efter hans forældre havde flygtet.
4. Moses Schwartz, en polsk mand som overlevede fem koncentrationslejre.
5. En mand som flygtede til Sverige, nu bosat i Israel, som kom til København for mindehøjtidligheden.
6. En modstandsmand som var aktivt med Sorø akademiets gruppe og blev interneret i Neuengamme koncentrationslejre. Hans kone var ansat ved plejehjemmet Bernadottegaarden for modstandsfolk.
- 7-8. Modstandsmænd Uffe Preuss og Poul Høeg fra Nybodergruppen.
9. Modstandsmand fra Odense.

Musiken er en vuggeviser skrevet af den tjekkisk-jødisk forfatter og digter Ilse Weber, da hun var i Theresienstadt

med hendes mand og ældste søn. Deres yngste søn kom med "kinderstransport" via Storbritannien til Sverige. Ilse insisterede at komme med sin mand til Auschwitz, hvor hun og sønnen blev dræbt så snart de ankom. Hun har skrevet andre sange og tekster i Theresienstadt.

Anne Sofie von Otter synger.

Schiller Instituttet deltog i Folketingets åbent-hus-arrangement under Kulturnatten.

København, d. 15. oktober, 2018 (Schiller Instituttet) – I forbindelse med Københavns Kulturnat i fredags, d. 12. oktober, hvor alle institutioner holdt åbent hus, drøftede den danske afdeling af Schiller Instituttet Den Nye Silkevej og LaRouches 'fire love' med mange folketingsmedlemmer [på Christiansborg]. Som der er tradition for, gik en delegation fra Schiller Instituttet fra det ene partilokale til det næste med vores materialer, og søgte at engagere de tilstedeværende politikere i diskussion om og gennemførelse af vores program.

I år talte vi personligt med formændene for fire ud af de ni partier, som er repræsenteret i Folketinget, og adskillige andre parlamentarikere, herunder fra Grønland, og repræsentanter for det danske mindretalsparti i Tyskland samt det tyske mindretal i Danmark. Ved aftenens afslutning havde vi talt med medlemmer fra de fleste af partierne.

En partiformand hilste os med ordene: "I er så vedholdende. I

er her hvert år! "Vi er velkendte for alle medlemmerne, fordi vi sender vores trykte nyhedsbrev til dem hver måned og vores digitale nyhedsbrev en eller to gange om ugen pr. e-mail.

I kølvandet på den kæmpestore hvidvaskningsskandale vedrørende den systemiske Danske Bank, var behovet for en Glass/Steagall-bankopdeling – som den første af LaRouches fire love – et ledende diskussionspunkt. Et socialdemokratisk medlem mødte os med: "Hvordan går det med jeres Glass/Steagall-kampagne?" Flere partier går ind for en bankopdeling, og diskussioner med dem er nødvendige for at få det vedtaget.

En anden vigtig diskussion var behovet for at imødekomme flygtninge-udfordringen ved at tilslutte sig Kinas bestræbelser på at bringe Den Nye Silkevej til Afrika og Sydvestasien. Dette blev især drøftet med både det indvandrings-venlige Radikale Venstre og det indvandrings-fjendtlige Dansk Folkeparti. Der var også specielle diskussioner: Spørgsmålet om kinesiske infrastrukturinvesteringer i Grønland blev drøftet med et medlem fra Grønland, hvis parti imidlertid modsætter sig dette.

Den danske hjælp til Friedrich Schiller blev drøftet med vicepræsidenten for foreningen af Tyske Mindretal i Danmark, som ikke, udover vores program, kendte til dette.

Vi udleverede trykte kopier af vores tre sidste nyhedsbreve til dem, der ikke allerede havde læst dem.

Bælte og Vej- 'styregruppe' for Sverige lanceret.

D.1. oktober 2018 (EIRNS) – Den 28. september blev den nystiftede 'Belt & Road Initiative Executive Group' for Sverige (BRIX) lanceret under det prominente 'Kina-Sverige Business Forum', der blev afholdt i Grand Hotel i den svenske hovedstad Stockholm. I år fokuserede Business Forum på Bælte og Vej-Initiativet.

Ordstyrer Hussein Askary åbnede arrangementet ved at citere det kinesiske ordsprog: "Hvis du vil være rig, så byg først en vej." Som formand for BRIX, bød Ulf Sandmark velkommen til de over hundrede deltagere, og forklarede formålene for BRIX. Ambassadør for Folkerepublikken Kina, Mr. Gui Congyou gav en entusiastisk åbningstale til forummet, og bød oprettelsen af BRIX velkommen.

Myndighederne og medierne i Sverige har hidtil været uvidende om Bælte & Vej-Initiativet. B & R Business Forum leverede den nødvendige indsigt for at ændre på dette. BRIX, foreningen der blev lanceret på dette forum, vil fremme en åben dialog og større bevidsthed om Bælte & Vej-Initiativet (BVI) og dets fordele for Sverige.

Et vigtigt punkt vedrørende BVI er, at det ikke kun handler om forbindelser til Kina, men er et initiativ til at fremme global sammenhængskraft. Alle nationer i verden inviteres til at deltage i BVI på deres egne vilkår. Den første taler, Stephen Brawer, næstformand for BRIX, pegede på et verdenskort, hvor alle kontinenter vil blive forbundet i fremtiden, selv med forbindelser ud til Australien. Han pegede på Forum for Kina-Afrika samarbejde (FOCAC) i Beijing d. 3.-4. september, hvor 53 afrikanske nationer kobled sig på BVI for at opfylde den Afrikanske Unions Agenda 2063 for et verdensomspændende moderne infrastrukturnetværk, der vil gøre

en ende på fattigdommen på kontinentet.

BVI bør ikke kun ses som et "praktisk" transportsystem for handel, understregede Kitty Smyth i den efterfølgende præsentation. Fru Smyth, en britisk strategi- og PR-seniorrådgiver for kinesisk-europæiske forretningsforbindelser, understregede, at BVI, siden det blev lanceret af præsident Xi Jinping i 2013, også har en filosofisk dimension med at fremme harmoni: "At fremme en ny type af internationale forbindelser" og "at skabe partnerskaber med dialog uden konfrontation, og venskab snarere end alliance." Hun rådede Sverige til at etablere faste kontorer, der er i stand til at udvikle det langsigtede Bælte og Vej-samarbejde med Kina, præcist som Storbritannien også har gjort, med et kontor for BVI-banken AIIB, et regionalt samarbejde kaldet 'Northern Powerhouse', den parlamentariske gruppe og regeringens faste udsending til BVI.

De typiske misforståelser om BVI i svenske virksomhedskredse blev dissekeret af Ali Faramandeh, formand for CSBC. BVI er meget, meget mere end kinesisk produktion af svenske varer. Den nye Silkevej er heller ikke noget, som befinder sig langt borte, som mange i det nordlige hjørne af Europa ellers tror. Blandt de 70 medlemsstater i BVI, er der også naboer i Europa, som allerede er ved at opbygge deres del af det globale forbindelses-netværk, projekter, hvor svenske virksomheder kan deltage med det samme.

At arbejde sammen med Kina er udfordrende for den gamle verden, forklarede Ying Wu – en tidligere ingeniørstuderende i Stockholm, som nu er direktør for SinceUs – i den afsluttende præsentation på forummet. Hun trak mange indsigtsfulde og humoristiske eksempler på problemer frem, som hun er stødt på i forbindelse med at hjælpe svenske forretningsklienter med at komme ind og udvide sig på det kinesiske marked med 437 millioner shoppere på e-handel. Hun præsenterede et "skoleeksempel" med det svenske varemærke Airnum, som hun har hjulpet med at udvikle sig fra et ukendt 'brand' til det bedst

sælgende mærke i løbet af et år.

Det er vigtigt at gøre disse muligheder for små og mellemstore virksomheder (SMV'er) velkendte som bedste praksis; for at fremme forståelsen i Sverige af betydningen af BVI, og de muligheder som det åbner for innovative virksomheder i mange lande verden over.

Den nye sammenslutning, BRIX, udspringer af succesen med seminaret om BVI d. 30. maj, arrangeret af Schiller Instituttet sammen med CSBC, ambassadørerne i Kina og Pakistan, såvel som Chargé d'affaires i Sydafrika. Efter succesen med dette seminar, besluttede arrangørerne og nogle af deltagerne, herunder svenske iværksættere, at danne en aktionsgruppe til fremme af BVI i Sverige. Flere rapporter og informationer er på vej.

NYHEDSORIENTERING SEPTEMBER- OKTOBER 2018:

**Et nyt paradigme for
udvikling//**

Opdel Danske Bank

Indeholder: "Afslutningen på kolonialismen: En ny fælles fremtid for menneskeheden", Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttets konference i New York: "Hen imod en fire-magt-aftale for et 'Nyt Paradigme' for udvikling" den 13. september, 2018.

Opdel Danske Bank: "Hvorfor en Glass/Steagall-bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street og 'City of London'" af Tom Gillesberg.

Download (PDF, Unknown)

Afslutningen på kolonialismen: En ny fælles fremtid for menneskeheden, Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttets konference, New York City: "Imod en fire-magtsaftale for et 'Nyt Paradigme' for Udvikling", den 13. september 2018

DENNIS SPEED: Emnet for hovedtalen, "Afslutningen på kolonialismen: En ny fælles fremtid for menneskeheden," vil muligvis ikke blive forstået, medmindre vi tager det i den faktiske sammenhæng med den forestående FN-generalforsamling, som sker på et tidspunkt, hvor USA – endnu engang – bliver

ledt hen imod at deltage i en krig, som ikke er i vores interesse, og som ikke er vigtig for hensigten og ånden i USA's Forfatning. Jeg taler her om muligheden for at USA bliver ledt til at deltage i en indsats mod Syrien, en suveræn nation, der i enhver henseende samarbejder – både med Rusland, og hvor den kan – med USA, for, ikke kun at afværge krigen, men for at fjerne selve USA's fjender; de fjender, der tog del i at begå de handlinger, der fandt sted for 17 år siden d. 11. september. Men jeg tror der er en endnu dybere måde at betragte den indeværende situation på.

Præsidentskabet i USA har i løbet af de seneste 50 år sjældent været fri for kontrol fra finansielle og oligarkiske kræfter, som i det store er centreret i London, og som har ført USA i krig. Men der var en tid, da det amerikanske præsidentskab afviste dette, og det var under den første Reagan-administration, hvor økonom og statsmand Lyndon LaRouche og hans kone Helga Zepp-LaRouche var involveret i en række 'back-channel'-forhandlinger med den sovjetiske regering på vegne af USA. I forbindelse med disse drøftelser gjorde Helga Zepp-LaRouche på det tidspunkt også den observation, at det var langt bedre at skabe en form for institution, der ville tillade at fremhæve det bedste ved menneskeheden inden for kulturområdet blandt verdens nationer. Og Schiller Instituttet – jeg ved ikke hvor mange folk, der er klar over dette – var oprindeligt noget, der faktisk blev foreslået til USA's regering som en måde, hvorpå regeringen kunne tilgå en ny dimension, sætte den i stand til at overveje en måde, hvorpå den kunne være ledende på kulturområdet, snarere end blot indenfor det militære område eller inden for økonomi, som folk normalt tænker på det.

Det er vigtigt at erkende, at det var Helga Zepp-LaRouche, der introducerede mange af os i USA til personen kardinal Nicholas af Cusa; en gigant fra det 15. århundrede, som også er grundlægger af de moderne begreber om videnskab og teknologi. Men som først og fremmest var med til at forsøge at ophæve

splittelsen mellem øst og vest på det økumeniske koncil i Firenze i 1439, som han sammenkaldte. Dette syn, hvilket er et højere perspektiv end blot at forsøge på at appellere til at stoppe krig ud fra det pragmatiske behov om økonomisk fordel, er noget, som Helga introducerede til USA; og da den amerikanske regering afviste forslaget om, at Schiller Institutet skulle være en egentlig statslig organisation som sådan, blev den i stedet dannet som en uafhængig institution i 1984, i perioden mellem juni og november – for 34 år siden. Hvor vi står lige nu i dag, er at det amerikanske præsidentskab, igen, i form af Donald Trumps person, forsøger at afvise krig. Og specifikt krig mod Rusland, krig mod Kina, og ærligt talt, krig mod nogen som helst. Men igen søger udenforstående kræfter at få indflydelse, og at påvirke, og måske endda forføre dette præsidentskab til at foretage handlinger, der går imod USA's interesser.

Så nu igen udfordres vi til at spille den rolle, som vi spillede igennem 1980'erne. Og vi er involveret her i dag, på denne konference, for at forsøge at samles om denne sag. Vi begynder med musik, fordi vi tror, at det er i de højere principper for klassisk komposition – herunder som i skuespillene af digteren Friedrich Schiller – at det er i dette domæne, at de faktiske ideer er lokaliseret- de begreber, som er nødvendige for at menneskeheden kan hæve sig selv op til at drage fordel af det indeværende øjeblik, som vi befinder os i.

Så, nok så vigtigt vil jeg gerne sige – som en personlig kommentar om enden på kolonialisme – at der for nylig var en konference i Kina om dette spørgsmål, en konference, der involverede 53 afrikanske statsoverhoveder. Som en reaktion på dette gjorde Helga opmærksom på, at hvad vi ser lige nu i form af denne konference og de efterfølgende handlinger, er enden på kolonialismen. Dette har været en aspiration, ikke kun for det afrikanske folks – men også for resten af verden – igennem meget lang tid. Ved at eliminere den form for ondskab,

imperialisme, kolonialisme og racistiske og andre teorier, der rationaliserer det, går verden, måske for første gang, ind i voksenalderen. Men det kan kun ske, hvis ideerne og de forestillinger, der giver en ny betydning og formål til menneskets værdighed, især set med unge menneskers øjne, kommunikerer på en dyb måde, som giver dem mulighed for at se en refleksion af dem selv i de politikker og muligheder, der nu står foran menneskeheden. Og jeg tror ikke at der er en person på planeten mere kvalificeret til at formidle det håb, den optimisme og klarhed, end vores hovedtaler, Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak. Mine damer og herrer, kære Schiller Instituttets venner: Vi skal være bevidste om det historiske øjeblik, som vi befinder os i. Jeg tror ikke jeg overdriver det, når jeg siger, at vi befinder os ved universalhistoriens ankomst til det, som Friedrich Schiller i dramaet kalder et '*punctum saliens*.' (springende punkt, red.) Hvad han mener med dette er, at udviklingen af hele universalhistorien – eller plottet i dramaet – kommer til et punkt, hvor alle andre muligheder op til det pågældende tidspunkt er udtømte. Det er et dramatisk øjeblik, hvor det helt afhænger af den moralske karakter af hovedaktøren eller hovedpersonen på scenen, om dramaet falder ud som en tragedie, eller om det har potentiale til at føre til en bedre periode. Jeg tænker her på, at ud fra et universalhistorisk standpunkt – hvis man tager alle de mange millioner af år, men især de sidste 10.000-20.000 år – de sidste 100 år, i betragtning – så tror jeg vi er nået frem til et sådant punkt i historien, hvor, som min mand Lyndon LaRouche har sagt det mange gange, udfaldet af denne historiske periode helt er op til folkets moralske habitus. Hvor spørgsmålet, som vi er stillet overfor, er: Har menneskeheden den moralske styrke og karakter til at overleve eller ej?

Visse ledende kræfter er lige nu i stand til at implementere løsninger, fordi løsningerne på krisen findes. Men vil

Amerikas og Europas befolkninger og folk på andre kontinenter give den nødvendige støtte til disse ledere, så de kan gennemføre det?

Bare for at give et overblik, da dette er et noget anderledes billede end hvad man får fra 'mainstream' medier i USA eller Vesteuropa, for den sags skyld; man har lige nu et hidtil uset sammenfald af eksistentielle kriser. Man har, som Dennis netop nævnte, den umiddelbare fare for en eskalering af krisen og konfrontationen med Rusland. Der har været udsendt advarsler af den russiske regering i de sidste uger, om at de har beviser for, at et tredje 'false-flag' kemisk angreb er ved at blive forberedt i Syrien. De har filmoptagelser af Hvide Hjelme og andre terrorister, der bringer giftgas – Sarin og andre kemiske våben – og de har mandskab fra de Hvide Hjelme klar til at filme en sådan massakre. Amerikanske tv-hold er flyttet ind i Idlib-regionen, og dybest set foregår det hele samtidigt med at Syrerne – med støtte fra det russiske luftvåben – forsøger at indtage terroristernes sidste opholdssted; al-Nusra, ISIS, efterfølgerne til al-Qaida, har samlet sig i Idlib. Den syriske regering gør brug af sin suveræne ret til at generobre den sidste provins i Syrien, og russerne hjælper med luftstøtten.

Så grundlæggende er ideen at udføre dette 'false-flag' angreb med kemiske våben; at have kamerahold til at filme det, og så at lade det gå verden rundt. Det hele understøttes af en britisk organisation af lejesoldater kaldet 'Olive'; de har 5.000 lejesoldater i Abu Dhabi, og de iscenesætter denne operation. De forskellige kræfter i USA, den britiske regering og franskmændene har allerede erklæret, at de vil sætte ind med et militært angreb i samme øjeblik at et sådant bevis på et kemisk angreb fra Assad-regeringen fremlægges, og de er parat til at indsætte et sådant militært angreb.

Det tyske forsvarsministerium er allerede trådt sammen for at udvikle beredskabsplaner for tysk deltagelse, og denne gang ikke bare med luft-rekognoscering, men med brug af Tornado-fly

til at bombe militære installationer. Og det tyske parlaments videnskabelige tjeneste er netop fremkommet med ekspertudsagn, der siger, at dette er en komplet krænkelse af folkeretten, fordi der ikke er nogen beslutning i FN's sikkerhedsråd, og at det er en fuldstændig overtrædelse af den tyske 'Grundgesetz' [forfatning], som forbyder aggressionskrig – en meget bemærkelsesværdig klausul i lyset af den tyske historie. Så hvis det skulle ske, ville det helt klart være første gang siden Anden Verdenskrig, at Tyskland tager risikoen for en direkte militærkonfrontation med Rusland.

Hvis Trump, der tydeligvis er under permanent bombardement fra de mennesker, der forsøger at gennemføre et kup imod ham med sigte på at få ham afsat fra embedet med en rigsretssag – hvis de skulle lykkes med at lokke præsidenten til et fuldstændigt angreb, så har denne konflikt potentialet til at komme ud af kontrol. Hvad sker der, hvis disse amerikansk-britisk-fransk-potentielt tyske militærangreb rammer russiske mål i Syrien? Vil russerne være glade for det og undlade at reagere? Lige nu har vi en enorm koncentration af den russiske flåde i Middelhavet; der er 36 russiske flådefartøjer, der er britiske og amerikanske flådefartøjer, der holder øvelser. I bund og grund har USA – i stedet for at forkaste disse britiske anklager mod Syrien, og naturligvis mod Rusland i Skripal-affæren – vist deres samtykke ved at deltage i det.

Man må se Skripal-affæren i denne sammenhæng. Briterne har ikke fremlagt et eneste bevis for at det var Rusland, der gjorde et forsøg på at myrde Skripal, hans datter og senere hen også to andre personer. De britiske og tyske regeringer har netop sagt, at man har fuld tillid til briternes vurdering, at det var to [russiske] GRU-militære efterretningsagenter; men de gav intet bevis herfor.

Man må se på det andet før-krigsscenario, som bliver orkestreret. Jeg er klar over, at jeg sandsynligvis træder nogen over tærne, når jeg siger dette, men hvis man ser på hvordan [Senator John] McCain blev fejret og hans begravelse

iscenesat som en spektakulær begivenhed i Hollywood-stil, som om McCain var en amerikansk helt, en patriot, på et tidspunkt, hvor Trump ikke er passende for Det Hvide Hus – i det mindste ifølge medierne; det internationale publikum kender McCain meget godt, fordi han hvert år viser sig til Sikkerhedskonferencen i München, og har været en af de værste krigsmagere med sine tirader mod Rusland, imod Kina og så videre.

Dybest set har vi en iscenesættelse, hvor Woodward-bogen fremstiller præsident Trump som upassende til Det Hvide Hus, som værende total inkompetent, og som en der frivilligt forærer argumenter til demokraterne om at gå efter det 25. forfatningstillæg (træder i kraft hvis præsidenten af den ene eller anden grund forlader embedet, red.). Så har vi den "anonyme" kronik i *New York Times* der siger, at der indenfor administrationen findes en opposition, som søger at omgøre alle disse 'farlige' ting, som Trump forsøger at gøre. Selv Obama måtte komme ud og sige, at hvem end denne opposition måtte være, har den ingen demokratisk legitimitet, fordi den ikke er valgt, og har dermed ikke ret til at forsøge at fastlægge USA's politik. Men der er også røster fremme om at det var *New York Times* selv, der skrev kronikken; hvilket er det mest sandsynlige forslag. Så i den sammenhæng kom Obama fuldt tilbage på scenen, og udtalte i Chicago: "Er det så vanskeligt at undsige nazisterne?" idet han henviste til, at Trump ikke fordømte hændelsen i Charlottesville [Virginia] for et år siden; dette billede ignorerer helt, at det var hans, Obamas administration, som hjalp kuppet i Kiev til at bringe nazister tilbage til magten i Ukraine. Dette fandt sted på den samme dag, som formanden for parlamentet i Ukraine, Radaen, krævede at Ukraine får direkte demokrati "i Adolf Hitlers tradition." Så meget for dette angreb på nazisterne.

Lige nu, og når man kommer udefra, ses det tydeligere, har vi 'mainstream' medierne i USA, der oppisker et før-krigshysteri; betinger befolkningen til at se Putin som en dæmon; at se Xi

Jinping som en autokratiske diktator; at se Trump som værende upassende til embedet. Så spørgsmålet man skal stille sig selv er: Hvor fører alt dette hen? Sætter man alt dette i gang bare for sjov, for så at stoppe igen? Eller er der en vis hensigt bag det?

Ser man på den militære situation i Syrien er det meget tydeligt, at siden præsident Putin greb ind militært i Syrien i 2015, har Syrien og Rusland fuldstændigt kontrolleret luftrummet over Syrien. I grunden er situationen for terroristerne i Idlib den, at enten kapitulerer de og overgiver sig, eller også vil de blive dræbt. Derfor balancerer situationen på et knivsæg. Bemærk, at Trump hidtil ikke har startet nogen krig. Han har lovet i valgkampen, at han vil forsøge at forbedre forholdet til Rusland. Han har gjort sig umage med at udvikle et personligt venskab med præsident Xi Jinping. Og i modsætning til Bush- og Obama-administrationerne, som startede flere krige, står det også meget klart, at vi lige nu befinder os i en nedtælling, hvor der ikke er den mindste tvivl om, at det Britiske Imperiums fraktion, der omfatter den britiske regering, Demokraterne og de neokonservative i det Republikanske Parti, forsøger at gøre alt for ikke at tillade Trump at opfylde sit valgløfte. Især efter det historiske topmøde i Helsinki, hvor Trump mødte Putin – og Trump for nylig sagde, at dette var et af de bedste møder han nogensinde har haft – helvede brød løs efterfølgende, står det helt klart, at denne fraktion ikke vil tillade, at Trump går videre med denne politik.

Alle disse ting, som jeg har beskrevet – angrebsplanen for Syrien, Skripal-orkestreringen, Woodward-bogen, kronikken i *New York Times* – de har alle til formål at forsøge at få Trump ud af embedet på den ene eller den anden måde

Så vi er i virkeligheden tilbage i en situation, hvor krigsfraktionen er parat til at risikere, at en præventiv atomkrig kan opstå. Det var det, som Truman gjorde i Hiroshima og Nagasaki, for hvilket der ikke var nogen militær årsag,

fordi japanerne allerede havde kapituleret. Og bombningen af disse to byer skete alene for at etablere et regime af nuklear terror med henblik på at kontrollere efterkrigstiden. Forskellen fra den tid med Nagasaki og Hiroshima og til nu er, at USA og Ruslands atomvåbenarsenaler er store nok til at udslette den menneskelige art adskillige gange. Præsident Putin annoncerede den 1. marts, at Rusland har udviklet våbensystemer baseret på nye fysiske principper. For eksempel et Mach-20 (20 gange lydens hastighed –red.) hypersonisk missil, som er meget manøvredygtigt, og som ikke følger ballistiske baner; atomdrevne krydsermissiler; en atomdrevet ubåd, der kan bevæge sig frem med høj hastighed. Han annoncerede også, og det er i mellemtiden blevet bekræftet af forskellige militære eksperter, at disse nye russiske våben ophæver hele det anti-ballistiske missilsystem, som USA har opbygget i de seneste år; et missilsystem, om hvilket Rusland mange gange har sagt, at de ikke vil og ikke kan tillade fase III og IV at blive bygget, fordi det fuldstændigt ville ødelægge den strategiske balance til ulempe for Rusland. Så Rusland har tydeligvis taget deres modforholdsregler ved at udvikle disse nye våbensystemer.

I dag har vi Vostok-2018 militærøvelsen, der startede tirsdag i den fjernøstlige del af Rusland. Det er den største militærøvelse siden 1981, siden Sovjetunionen. Den involverer 300.000 russiske tropper, herunder 6.000 luftbårne tropper; over 1.000 krigsfly, helikoptere, droner, 36.000 køretøjer, 80 kamp- og støtteskibe. Den involverer Nordsøflåden i Arktis. Den tester Rusland evne til hurtigt at bevæge sig militært over lange afstande og koordinere mellem de forskellige værn af militæret. Det nye i denne forbindelse, er – bortset fra størrelsen – at det for første gang involverer 3.200 kinesiske tropper, 900 kinesiske kampvogne og 30 fly; og på denne måde demonstrerer en fuldgyldig militær alliance mellem Kina og Rusland. Også mongolske tropper deltager.

Så det er klart, at Rusland og Kina koordinerer deres

våbensystemer og deres kommandostrukturer. Jeg synes, det er et meget klart signal til krigsfraktionen i Vesten om hvad de vil stå over for, hvis de vil risikere en provokation.

Nu er der en tysk embedsmand, den tidligere viceforsvarsminister i Kohl regeringen ved navn Willy Wimmer, der stadig er medlem af det Kristelige Demokratiske Parti. Han har i de seneste ti dage kommet med flere advarsler om, at det kun er Donald Trump, der står mellem os og den næste krig, som vil udslette menneskeheden. Man kan mene hvad man vil om Trump, men jeg tror, at Wimmer har absolut ret i det synspunkt. Fordi hvis demokraterne lykkes med at afsætte Trump ved en rigsretssag efter midtvejsvalget, så tror jeg, at vi derefter meget klart vil se en konvergens af krigspartiet i så henseende. Så vi har mindre end to måneder – indtil den 6. november – og situationen i USA er allerede meget polariseret. Når man taler med folk, er de enten for Trump eller imod Trump, og man kan ikke have en rationel diskussion om hvorfor. Hvis du spørger en anti-Trump person "Hvorfor er du imod Trump?" "Han er en diktator" Hvis du siger, "Men han vil have fred med Rusland." "Ja, det er fordi han kan lide diktatorer"-nemlig Putin. Så enhver form for rationalitet er forsvundet. Det historiske hysteri har tydeligvis nået et punkt af total optrapning. Hvad sagde folk efter det historiske gennembrud med mødet i Singapore, hvor Trump med meget stor succes satte krisen i Nordkorea på sporet mod en løsning? "Denne Trump kan lide diktatorer, og det er derfor, han laver disse ting med Kim Jong-un."

I USA er der lige nu er en komplet 'gruppetænkning'; eller rettere, 'gruppe-ikke-tænkning'. Fordi folk ikke tænker på den langsigtede universelle historie, men er helt hjernevasket af mediernes fortællinger. Hvis du spørger folk: "Hvorfor er Putin en diktator? Han blev trods alt demokratisk valgt tre gange; han har opbakning fra 80 % af hans befolkning. Så hvorfor er han diktator?" Så hører man, "at han annekterede Krim." Nuvel, det er ikke ligefrem hvad der skete. Nyligt

frigivne dokumenter fra George Washington Universitetets nationale sikkerhedsarkiver blev offentliggjort, og de viser meget klart, at Sovjetunionen og derefter Rusland i perioden '89, '90, '91, blev givet absolutte forsikringer om, at der ikke var nogen hensigt om at udvide NATO østpå. Disse dokumenter gør det meget klart, at der var en bevidst indsats for at vildlede Sovjetunionen og Rusland om NATO's intention om at gøre præcis dette. Gorbatsjov modtog på det tidspunkt forsikringer om, at NATO ikke ville udvide sig udover Østtyskland. Derfor indvilgede Gorbatsjov i den tyske genforening. Der blev skrevet memoranda i så henseende, og der foreligger en tale af tidligere NATO-generalsekretær [Manfred] Wörner fra den 17. maj 1990 i Bruxelles, hvor han sagde: "Det er helt sikkert, at vi ikke vil flytte NATO-hæren uden for tysk territorium." Dette giver Sovjetunionen absolutte sikkerhedsgarantier, så de kan indvilge i den tyske genforening. Der er citater og dokumenter, som daværende udenrigsminister [James] Baker skrev til Gorbatsjov den 9. februar 1990, og et berømt citat lyder: "NATO vil ikke udvide sig med så meget som en tomme østpå." Det er derfor Sovjetunionen opløstes på fredelig vis, uden brug af kampvogne; de indvilgede i tysk genforening. Og det er derfor, at russerne i dag er ekstremt oprørte over tyskernes forræderi; fordi de indvilgede fredeligt i den tyske forening, og nu står tyskerne klar til at deltage i sådanne provokationer mod Rusland, herunder militære manøvrer, hvor Bundeswehr nu står på den Russiske grænse i de baltiske lande – noget som enhver med en fornemmelse af hvad der skete i Anden Verdenskrig mellem Tyskland og Rusland, ved, aldrig burde være sket igen.

Så i stedet for "ikke at flytte en tomme mod øst", har vi en lang historie, der startede med regimeskifte, med farverevolution, ændringer i regeringerne i Østeuropa. Og så endelig Tony Blairs tale i 1999 i Chicago, hvor han officielt erklærede slutningen på den Westfalske Fred, og derved udskiftede respekten for FN's charter for suverænitet med

“humanitære interventioner”, som blev efterfulgt af “retten til at beskytte”, hvilket var ideen om at man kan gribe ind i ethvert land rundt omkring i verden, når blot man opfinder de nødvendige løgne for at gøre det, sådan som det skete i tilfældene med Irak, Afghanistan, Syrien og Yemen, som er et lignende tilfælde.

Så denne politik har kostet millioner af menneskers liv i de krigsramte lande, og præsident Trump har mange gange sagt, at disse krige har kostet 7 billioner \$, og at han derfor vil gøre en ende på dem. Det bør ikke fortsætte. *Washington Post* var ‘pernittengryner’, og sagde, “nej nej, det var kun 4 billioner \$ eller 6 billioner, men ikke 7 \$.

Men dette er, hvad der virkelig er på spil. Når Trump siger, han ønsker at etablere en fredelig orden med Rusland og Kina, er det dette, som de britiske kræfter forsøger at forhindre, og grunden til at det Britiske Imperium er ude efter ham. Fordi hvis Trump skulle lykkes med at etablere et sådant forhold til Rusland og Kina, ville det for altid bringe en ende på det Britiske Imperiums evne til at fortsætte den geopolitiske manipulation af verden.

Så dette er situationen. Men en situation de fleste amerikanere ikke har nogen idé om, fordi hvordan skulle de kunne have det? Når de almindelige medier ikke engang nævner, at der allerede er noget helt anderledes under opsejling, en anden verden der er ved at opstå, nemlig dynamikken i Den Nye Silkevej og et helt nyt paradigme.

Der er gået fem år siden Xi Jinping annoncerede Den nye Silkevej i Kasakhstan i 2013, og man har set den mest utrolige transformation af Latinamerika, Asien, dele af Europa, af Afrika, hvor mange af de lande, der arbejder med Kina – det handler om 80-100 lande og store internationale organisationer – arbejder sammen i et ‘win-win’ samarbejde. De har i de sidste fem år udviklet store udviklingskorridorer, der forbinder Kina og Europa; indenfor Asien er der grundlæggende

stor udveksling af godstog; Afrika er helt forandret. Der har været kinesiske investeringer for tilsammen 5 billioner dollars over de sidste fem år.

Hvad der har vist sig, er et helt nyt system af internationale relationer baseret på suverænitet, baseret på respekt for det andet lands sociale system, ikke-indblanding, og flere og flere lande slutter sig til det. Hvad man har set i den sidste måned er, at BRICS – Brasilien, Rusland, Indien, Kina, og Sydafrika – har sluttet sig til Shanghai Samarbejdsorganisationen og Den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU). På den seneste BRICS-konference i Sydafrika havde man dannelsen af noget der kaldes "Det Globale Syden", som praktisk talt er det, som tidligere blev kaldt "Den tredje Verden". Det er G77, det er Mercosur, Organisationen for Islamisk Samarbejde, det er den Afrikanske Union og mange regionale organisationer, der alle er enige om, at de vil opbygge et nyt system for internationale relationer.

Xi Jinping sagde en smuk ting på topmødet i Johannesburg, nemlig, at videnskab og teknologi giver menneskeheden en uudtømmelig kraft til at forbedre sin situation – en uudtømmelig kilde. Og han sagde, at fordi Afrika har de fleste udviklingslande, har det afrikanske kontinent det største udviklingspotentiale af alle. Og Putin sagde på samme topmøde, at Rusland vil hjælpe med at løfte Afrika op ved at bringe elektricitet til 600 millioner mennesker, der stadig ikke har adgang til elektricitet; og ikke kun ved at levere gas og olie, men ved at hjælpe de afrikanske lande med at opbygge atomkraft for alle.

Derfor tror jeg, at hvad der skete i den sidste måned, mellem BRICS-konferencen i Sydafrika og derefter denne historiske konference, Forum for Kina-Afrika Samarbejde (FOCAC) i begyndelsen af september i Beijing, hvor 53 statsoverhoveder, mestendels præsidenter og for restens vedkommende fem premierministre, deltog, etablerer den officielle afslutning af kolonialismen: Fordi den har givet de afrikanske nationer

en helt anden følelse af bemyndigelse, da Kina ikke alene tilbyder dem investeringer i infrastruktur, videnskab og teknologisk overførsel, men også tilbyder dem en strategi for at foretage 'kvantespring', hvorved afrikanske lande og andre udviklingslande kan få adgang til den mest avancerede videnskab og teknologi, for – ikke bare en gentagelse af alle de niveauer af udvikling som Vesten har gennemgået – men at springe direkte til det højeste niveau af videnskab og teknologi.

Hvad Xi Jinping sagde på denne konference er, at "Kina og Afrika sammen går mod velstand: Vi tænker med ét sind og vi arbejder med ét hjerte". Kina forpligtede sig til 60 milliarder dollars i investeringer i projekter i Afrika i løbet af de næste tre år. Og han erklærede også, at dette er åbent for deltagelse af alle nationer – USA, europæerne, Japan – for enhver, der ønsker at deltage.

Idet man anerkender hvad Schiller Instituttet har fremlagt i dets to rapporter, "Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen," er det der sker nu, at man laver en synergieffekt af Kinas Bælte og Vejinitiativ – som allerede er et globalt netværk af infrastruktur – med FN's Agenda 2030, hvilket er ideen om at fattigdommen vil blive udryddet på hele planeten. Kina har i den seneste periode taget en ledende rolle i at skubbe denne dagsorden fremad, og Kina har planer om helt at fjerne fattigdom i Kina frem imod år 2020. Det er mindre end to år fra nu af, og man er meget godt på vej til at opnå præcist dette – Xi Jinping drog personligt ud på landet, til landsbyerne, traf folk, enkeltindivider, familier, og fandt frem til hvad der er nødvendigt for at forbedre deres situation. Og dette integrerer man med FN's Agenda 2030 og med den Afrikanske Unions Agenda 2063, som er et meget, meget smukt og ambitiøst program for at afrikanerne kan være fuldt ud moderniseret inden år 2063. De meddelte dette i 2013 og derved er det et 50-årigt perspektiv for helt at omdanne det afrikanske kontinent.

Xi Jinping sagde meget klart, at målet med alt dette er at gøre verden mere afbalanceret og til et bedre sted for alle at bo.

Se nu på hvad afrikanerne selv siger. Sydafrikas præsident Cyril Ramaphosa sagde, at Kina og Afrika er på vej ind i en ny guldalder, en fantastisk tidsalder med omfattende samarbejde baseret på lighed, og med dyb respekt for hinanden. Han sagde, at ideen om neokolonialisme, som bliver hæftet på Kina, udbredes af mennesker der misunder os, og som er jaloux over vores forhold. Og dette, tror jeg, er helt sandt.

Ramaphosa sagde i sin tale til FOCAC-konferencen i Beijing: "Afrika er selvstændigt nu, og kan frit vælge dets partnere. Og Kina har været støttende og engageret i partnerskaber, hvor vi nu forsøger at fremme og hjælpe hinanden."

Så dette er et historisk brud: 500 år med kolonialisme, og derefter 50-70 år med IMF 'conditionalities' (særlige betingelser for at opnå finansiering fra IMF *-red.*), som har undertrykt udviklingen af Afrika, er overstået, og den påtvungne tilbagestående af Afrika gennem doktrinerne for fysisk økonomisk stagnation, nulvækst og britisk frihandel, som blev pålagt Afrika af de tidligere kolonialmagter, er forbi.

I dag benytter Kina det som Franklin D. Roosevelt efterlyste i hans debat med Churchill (ved afslutningen af 2. Verdenskrig *-red.*) nemlig, at der er brug for 20. århundredes metoder, og ikke 18. århundredes. "18. århundredes metoder" indebærer plyndring, udnyttelse, slavehandel, udbytning af råvarer; "20. århundrede metoder" betyder industrialisering, forøgelse af arbejdskraftens produktivitet, forlængelse af levetiden, at lade alle få del i videnskabelige og teknologiske fremskridt, sundhed, infrastruktur og så videre. Så der er et nyt ordsprog: "Afrika bliver et 'nyt Kina', men 'et nyt Kina' med afrikanske karakteristika". Kina lavede MoU (Memorandum of Understanding *-red.*) med 37 lande på dette FOCAC-møde. Dette

er en komplet eksplosion af 'udvikling'.

Ugen efter havde vi så det Østlige Økonomiske forum i Vladivostok. Dette var en tilsvarende gigantisk, strategisk omlægning i retning af udvikling, med 6.000 deltagere fra 60 nationer, 3.000 russere, 1.000 kinesere, mange folk fra Sydkorea, Nordkorea, Japan. Og hvad der blev diskuteret på dette forum var, at det russiske Fjernøsten, Sibirien, vil blive den nye grænse mod øst. Husk på, at dette repræsenterer en af verdens hidtil uudnyttede ressourcer, fordi man i det russiske Fjernøsten har alle grundstofferne i Mendelejevs tabel (det periodiske system –*red.*) i store mængder. Så hvis man har fælles investeringer fra Nord- og Sydkorea, fra Japan, fra Rusland og fra andre til udvikling af disse regioner – hvilket USA nemt kunne deltage i via Berings-strædet, og en opkobling til dette trans-eurasiske netværk – vil dette føre til megen velstand for mange mennesker på planeten i de kommende årtier.

Det var også meget spændende på dette topmøde, at det blev meddelt mellem Putin og premierminister Shinzo Abe fra Japan, at der vil blive indgået en ny fredsftale inden udgangen af året, en aftale, der 'de-facto' slutter den tilstand af ikke-krig, – men uden en fredsftale – mellem de to lande; jeg planlægger i høj grad at følge op på dette og kræve en fredsftale mellem USA og Tyskland – hvilket jeg også finder er meget, meget presserende.

Så jeg vil gerne have folk til at forstå, at virkeligheden ikke er, som det ser ud her fra USA. Man lever i en osteklokke. Man lever i et fuldstændigt kunstigt miljø, hvor man – hvis man stoler på massemedierne – ikke har en chance for at kende de virkelige problemer, der udspiller sig i verden, og som er bestemmende for menneskehedens fremtid. Og hvis man ikke ved hvad man leder efter, hjælper selv internettet ikke, fordi internettet oversvømmer os med information, så man har adgang til disse apps og meddelelser osv. – men man skal vide hvad man leder efter; man kan tage

mine bemærkninger som retningslinjer, og man vil selv kunne finde frem til beviserne.

Der er et nyt system under udvikling, et helt nyt paradigme for relationer mellem nationerne, og premierminister Abe sagde på dette møde i Vladivostok, at vi er nødt til at slippe af med alt fra efterkrigstiden, og at vi har brug for en helt ny begyndelse.

Så alt hvad jeg siger, bliver naturligvis modsagt af 'mainstream-medier' og tænketanke, som igennem fire år grundlæggende har ignoreret hele denne fantastiske udvikling – og lige pludseligt vågnede op og indså, at alt dette faktisk finder sted. Så begyndte de en hidtil uset kampagne med bagvaskelse mod Den nye Silkevej; de hævder, at dette lokker tredjeverdenslande ind i en gældsfælde. Intet kunne være mindre sandt: Kina eftergiver mange af de lån, det har lavet, alt imens de vestlige lande har forårsaget en gældsfælde for mange af udviklingslandene. Et andet argument lyder, "Kina går videre med neokolonialisme." Beklager: Hvis Kina løfter levestandarden op, og giver lige vilkår med win-win samarbejde, er dette det modsatte af kolonialismen.

Et andet argument lyder, "de benytter udelukkende kinesisk arbejdskraft, der er ingen gennemsigtighed. Disse projekter er ikke rentable, de skaber afhængighed for Den tredje Verden." Altså, jeg vil råde folk til at læse den officielle McKinsey-rapport, som allerede sidste år klart sagde, at det kun er til gavn for disse lande: de har for første gang en udviklingsmulighed, de benytter 90 % afrikansk arbejdskraft, og kun de stillinger, som afrikanerne ikke er uddannet til, er midlertidigt overtaget af kineserne. I Etiopien, for eksempel, opretter Kina nu et nyt akademi til at lære folk at køre sofistikerede højhastighedstog og giver dermed deres viden videre til mange millioner andre mennesker.

Så sagde McKinsey-rapporten i øvrigt også, at alle disse projekter ikke følger en stor masterplan, hvor den kinesiske

kommunistiske regering vil kontrollere alle investeringer, men at disse investeringer grundlæggende følger markedsregler – og McKinsey er ikke ligefrem et talerør for kommunistisk propaganda.

Hvad der i virkeligheden er på spil her, er opfattelsen af hvad mennesker er. Kina siger, ifølge Xi Jinping, at det afrikanske kontinent har det største udviklingspotentiale af alle, fordi det mest af alt behøver udvikling. Afrika vil i år 2050 have 2,5 milliarder mennesker. Det betyder, at der vil være mange unge mennesker; Afrika vil være det yngste kontinent af alle, hvilket vil betyde, hvis de unge afrikanere bliver uddannet, at det vil være det mest velstående. Dette er fuldstændig i kontrast til det menneskesyn, der for eksempel bliver givet af en forfatter som hedder Stephen Smith, lektor ved Duke Universitetet her i USA; Smith skrev en helt forfærdelig bog, som lige nu citeres overalt i de vestlige medier. Titlen på denne bog er *EurAfrica: The Young Africa come to the Old Continent*. (Det unge Afrika kommer til det gamle Kontinent), der henviser til migrantkrisen i Europa. Bogen siger, at de kinesiske investeringer i Afrika er forfærdelige, og at de er grunden til migrantkrisen, fordi de tillader afrikanerne at have en vis levestandard, så har de midlerne til at tage til Middelhavet, og drukne; og komme til det europæiske kontinent – det er helt vildt! Men dette citeres overalt. Og hvis man ser på sproget i denne bog, er det de gamle Rockefeller-mantraer, “overbefolkning”, ungdomsoverskud, overskydende ungdom” – alle ord som er helt kynisk anti-humane! Som om mennesker var en slags parasit, og man har for mange af dem. Så det er helt utroligt.

På den anden side understreger Kina og afrikanerne, at det der forener dem er et dybt venskab. Husk på, at Winston Churchill sagde, at dette er helt umuligt, fordi man ikke kan have venskab mellem lande, kun “interesser”. Og selvfølgelig, hvis man har et neoliberalt, neokonservativt etablissement, så er det naturligvis sandt. Men hvis man rækker ud efter en

forståelse mellem folkeslagene, hvis man respekterer det smukke i de andre landes kulturer, så kan kærlighed udvikle sig! Man kan udvikle venskab, fordi man indser, at Gud har skabt Verden smuk på mange måder, så, når man kender disse andre kulturer, er man beriget. Xi Jinping siger, at formålet med alt dette er lykke for alle.

Tænk bare på at for den geopolitiske fraktion, fordi de er vant til at tænke i geopolitiske termer, er det enten amerikanske interesser eller EU's interesser versus Kina, imod Rusland; og i mellemtiden Europa mod USA: Så, hvis man har de geopolitiske briller på, tror man naturligvis, at det er den eneste måde, og man kan ikke forestille sig, at menneskeheden er i stand til at skabe et helt andet system af menneskelige relationer.

Et godt eksempel er at se på forskellen i tænkning – og jeg mener at dette var en af de smukkeste muligheder for at se forskellen i tankegangen – nemlig det svar som Xi Jinping gav for nylig, som respons på et brev fra otte professorer fra Akademiet for de Fine Kunstarter i Kina, hvor disse professorer spurgte ham: "Hvor stor betydning tillægger du spørgsmålet om æstetisk dannelse?" Og Xi Jinping sagde, at den æstetiske dannelse i uddannelsen af studerende har den højeste betydning indenfor stor klassisk kunst, fordi målet med æstetisk dannelse er at skabe smukke sind.

Se, det er netop et af de absolutte formål for Schiller Instituttet – i Friedrich Schillers tradition – at vi vil have folk til at udvikle smukke sjæle! Og for Schiller er en smuk sjæl og et smukt sind det samme.

Tænk nu på hvordan den amerikanske ungdom behandles. Narkotikaepidemien, selvmordsraten, fortvivlelsen, ideen om ikke at have en fremtid – og man får en klar ide om, hvad problemet i virkeligheden er; og jeg tror, at også præsident Trump ved det. Han har allerede sagt, han vil af med denne epidemi med stofmisbrug, men de nuværende kampe, som han er

involveret i, har gjort det meget vanskeligt for ham at gøre det.

Se på forandringerne i verden: man har Rusland og Kina i en strategisk alliance, og på Vladivostok-topmødet vil de uddybe deres regionale samarbejde i henhold til Volga-Yangtze mekanismen. Samtidig afholder Rusland sammen med Kina den største militærøvelse i Fjernøsten. Så, man ser de to potentialer: Det er meget klart, at Rusland og Kina bygger en ny verden, men de gør det også meget klart, at de ikke lader sig skubbe til side. De vil ikke starte en krig, men de gør det også særdeles klart, at de ved hvordan de skal forsvare sig.

Så jeg tror, at folk i Vesten skal gøre sig deres holdning klar: Enten tager Vesten – USA og Europa – del i det nye paradigme, eller også går vi i retning af en konfrontation, hvilket, hvis det eskalerede, med al sandsynlighed vil betyde udslettelsen af civilisationen. Og dette er den virkelige problemstilling ved midtvejsvalget. Det er ikke, hvad folk tror – dette eller hint, det er *dette*, og jeg er helt enig med Willy Wimmer i, at hvad der står mellem tredje verdenskrig og os alle sammen, er Donald Trump. Hvis han sættes ud af embedet på den ene eller anden måde, vil jeg ikke give to øre for verdensfreden.

Hvis man ser på hysteriet hos visse demokrater, som førhen plejede at være fornuftige, er det gået helt galt! Jeg mener, for mig er Robert Reich et eksempel. Reich, der, da han var arbejdsminister i Clinton-administrationen, nogle gange plejede at sige ganske anstændige ting om økonomi. Men han skrev for nylig en kronik, hvor han sagde, at vi skal tilintetgøre Trump! Dette præsidentvalg bør tilintetgøres fra historiens hukommelse, det burde aldrig være sket! Man taler ikke på den måde, medmindre man er besat og drevet fra forstanden, og mange af disse folk har sagt lignende ting.

Der er en anden fare: Og det er, at 10 år efter den

finansielle krise i 2008, er vi igen på et punkt af potentielt sammenbrud af det monetære system, men på en meget større skala. Den tidligere cheføkonom for 'Bank of International Settlements', William White, som er en ganske god økonom – vi har studeret hans arbejde igennem nogen tid – kom for nylig ud og sagde, at eftersom ingen af årsagerne fra 2008 er blevet fjernet, er der til hver en tid en risiko for et økonomisk sammenbrud. Jean-Claude Trichet, som er den tidligere præsident for den Europæiske Centralbank mellem 2003-2011, har netop sagt det samme. Han sagde, at der er fare for et sammenbrud. Og mange andre advarer om, at et sådant finansielt sammenbrud kan finde sted selv før midtvejsvalget i USA.

Hvis dette sker, ender vi naturligvis i kaos, og ud af kaos ville der komme krig. Hvad Trichet foreskriver som et hjælpemiddel er mere af den samme gift, som han udsprede i hans tidligere stilling, nemlig flere "strukture reformer," flere stramninger, mere reduktion af lønninger og lignende ting, men der findes faktisk en løsning. Og vi er nu på det punkt, hvor Lyndon LaRouche, som den 25. juli 2007, en uge før den sekundære gældskrise i USA brød ud, advarede, og i en video som kan ses på på internettet sagde, at dette finansielle system er håbløst konkurs, og at der intet i verden kan gøres for at redde det, medmindre man helt reformerer det og går efter Glass-Steagall – går efter et nyt Bretton Woods system. Han sagde, at alt hvad vi ser blot er forskellige aspekter af dette konkursramte system, som manifesterer sig – hvilket skete i 2007 med gældskrisen og i 2008 med Lehman Brothers. Og eftersom centralbankerne absolut intet gjorde for at afhjælpe det, har vi nu en situation, hvor virksomhedernes gæld, gældsætningen generelt, den såkaldte 'reverse carry trade' – da Federal Reserve forsøgte at hæve renten bare en lille smule, begyndte valutaerne for 'emerging countries' at falde, praktisk taget uden bund; så man har hele dette minefelt, hvilket kan føre til en fuldstændig eksplosion i de kommende uger.

[https://larouchepub.com/lar/2007/webcasts/3430july25_opener.h

tml]

Kina er opmærksom på dette. De har i nogen tid krævet en ny finansiel international styring, og de har indført en lov, der forbyder spekulation og faktisk forbyder kinesiske investorer at involvere sig i internationale spekulative aktiviteter. Dette er en af de ting man skal overveje i lyset af den amerikanske handelskrig mod Kina, de amerikanske sanktioner mod Rusland, de sekundære sanktioner mod europæerne, der er ramt af disse sanktioner, alt imens andre diskuterer at erstatte dollaren som verdens førende valuta, og gå ind i handel med deres nationale valutaer ved hjælp af den tyrkiske lira, den russiske rubel, den kinesiske yuan/renminbi, og dette finder allerede sted i mange dele af verden.

Problemet er, at det ikke virker. For hvis man ikke inkluderer USA i en løsning på dette problem, vil alle disse smukke forsøg fra andre lande på at etablere forskellige relationer muligvis ikke fungere, fordi hvis der er kaos i det transatlantiske finansielle system, tror jeg ikke, at USA ville acceptere sin egen undergang på samme fredelige vis, som Sovjetunionen endelig opløstes i 1991. Jeg tror, at potentialet for at USA får en borgerkrig – hvilket mange europæiske analytikere har advaret om i den seneste periode, med den utrolige mængde af våben, der er i landet, herunder automatgeværer, at faren for, under kaotiske betingelser ved et sammenbrud, at der kunne udbryde borgerkrig i USA, samtidig med at en stor krig bryder ud på en global skala.

Det er derfor, at den eneste måde – og det er blevet sagt af min mand for mange år siden – er at have en Ny Bretton Woods-aftale, at gå tilbage til det punkt, hvor Nixon tog den forkerte vej, den 15. august 1971, da han afkoblede dollaren fra guldstandard og opløste fastkursystemet, hvilket i virkeligheden var begyndelsen på denne helt overdrevne deregulering af markederne, som har ført til den nuværende kasino-økonomi. Så man er nødt til at gå tilbage til det punkt, gå tilbage til et system med faste valutakurser, men

det skal forbedres, hvilket er grunden til, at vi kalder det "Nyt Bretton Woods. Fordi, mens Franklin D. Roosevelt havde til hensigt at bruge "20. århundredes metoder" for at afslutte kolonialismen i udviklingslandene, var Bretton Woods-systemet under Truman meget påvirket af Churchill, og det er derfor, at når vi taler om det Nye Bretton Woods, så siger mange mennesker i Afrika og andre lande: "Åh nej! Vi vil ikke have det, fordi det giver os så mange ulemper!" Derfor siger vi et *Nyt Bretton Woods*: en tilbagevenden til den slags system, hvor det ikke er spekulanternes maksimale profit, men almenvellet for folket, der skal være formålet med økonomien.

Min mand har mange gange sagt – og hvis man tænker over det, giver det absolut god mening – at for at slippe af med de magtstrukturer, City of London og Wall Street, som regerer Vesten i dag, og som i virkeligheden også står bag disse krigsprovokationer og mange andre ting – er den eneste måde hvorpå man kan opveje dem, at indgå en fire-magts aftale. Der er brug for en kombination af USA, Kina, Rusland og Indien, muligvis med Japan, med en åben invitation til verdens øvrige nationer, men man har brug for en kernekombination, som er stærk nok til at kunne erstatte det Britiske Imperiums system med et internationalt kreditsystem baseret på det amerikanske system for økonomi efter Alexander Hamiltons principper. Denne kombination skal indføre en global Glass-Steagall, begyndende med en bankopdeling; derefter skal der oprettes en nationalbank i hvert land; retten til at udstede kredit gives tilbage til de suveræne stater og regeringer; udstedelse af kredit, som er øremærket til investeringer i den fysiske økonomi; og oprettelse af et globalt system baseret på forpligtelsen til et samarbejde om statslige kreditter mellem suveræne nationer.

Et nyt Bretton Woods-system, som det var tænkt af FDR, ville udvikle tredjeverdenslandene, ikke med "20. århundredes metoder" men med 21. århundredes metoder, ved at tillade disse lande at tage skridt til et niveau af fuld udvikling, ved at

øge deres produktivitet, levestandard, levetid og tillade dem at tage del i videnskab og teknologi på højeste niveau.

Folk siger, at dette er utopisk, at det ikke kan ske. Men det er ikke sandt! Rammen herfor eksisterer allerede i form af Bælte og Vejinitiativet, som er i færd med at blive til Verdens Landbroen. Der er allerede et globalt samarbejde om transportnetværk, der forbinder kontinenter gennem korridorer, tunneller, broer, i luften, på land, over havet. Og det er helt klart allerede begyndt med bygningen af infrastruktur, som verden lider enormt under manglen på. Der er en enorm mangel på infrastruktur, ikke kun i udviklingslandene, men også i Vesten, og jeg – jeg er her til morgen kommet fra New Jersey til New York – og jeg siger udtrykkeligt "især i USA!" Jeg forstår ærlig talt ikke, hvordan I bærer jer ad... [latter].

Hvordan kan I rejse på disse veje med huller i? Hvis man har et rygproblem, får man rystet sine knogler for hver anden meter; men folk er også rasende, det er farligt – to timer om morgenen, to timer om aftenen, i nogle tilfælde endnu mere. Og det er irrationelt! Det er helt vanvittigt! Og jeg forstår ikke hvorfor folk ikke gør oprør imod det, at vi ikke vil have det! Dette snyder os for vore liv!

Hvis man for eksempel sammenligner det med hurtigtog-systemet i Kina; hvis I nogensinde har planer om at være turister i Kina, skal I rejse med hurtigtog-systemet. De kører nu med 320-330 km/timen. De kører jævnt, de flyver gennem landskabet. De er stille; de ryster ikke, for de er bygget rigtig godt. Og så bygger de en hurtigtog-forbindelse mellem alle storbyer i Kina. Det går fra Shanghai til Beijing, det varer lidt mindre end fem timer. Til Nanjing, fire timer. De dækker nu et område på størrelse med New York og New Jersey – nemlig trekanten mellem Beijing, Tientsin og Hebei provinsen – og de omlægger det hele og sætter hurtigtog ind; til transporten internt i byerne kører der langsomme maglev-magnettog, som kun går 150 km/t, og som meget hurtigt kan stoppe. Det smukke ved maglev er, at de har en meget hurtig acceleration, så de kommer op på

topfart på 10 sekunder, og man falder tilbage i sædet, fordi teknologien er sådan, at det tager af sted og straks er man fremme. Så for intern bytrafik er dette helt perfekt.

Det er klart det som vi også har brug for her. Jeg tror, at man behøver et transportsystem i USA, der forbinder Philadelphia, Boston, New York, Chicago, Detroit, Vestkysten, og Texas gennem et netværk af hurtigtog-systemer. Vejsystemet er helt forældet! Amerika har 250 km hurtigtog! Et sted mellem New York og Boston mener jeg der er en strimmel på 200 km, hvor man kan køre 250 km/t, og det er det hele. Så der er *intet*! Men man burde have det! [bifald]

Forskellen er, at infrastrukturinvesteringer ikke kan foretages af private interesser. Fordi de private interesser ønsker at have vejafgifter, man skal betale 15 \$ for Lincoln Tunnellen, og så betaler man 8 \$ for et andet stykke vej. Der er nu steder på Beltway omkring Washington, hvor man på visse tider af dagen betaler 40 \$ for et par miles! Dette er vanvittigt! Hvad det betyder, er naturligvis at ikke alle har råd til det, så mange biler kører fra motorvejen, tager sidevejene, som bliver overbelastede, og alt i alt er det kvælende for økonomien. Så systemet med vejafgifter er en anden af disse vanvittige ting, fordi det ikke er meningen, at infrastruktur som sådan skal give overskud, men at det burde udgøre de omgivende rammer for at industrien kan blomstre.

Det er her, at vi virkelig må mobilisere, for jeg tror, at præsident Trump nok har den rette hensigt med indførelse af toldtakster på visse kategorier af industrielle produkter som stål, aluminium og andre ting. Og jeg tror han har en rigtig tilskyndelse, at han ønsker at undgå fejlene fra tidligere administrationer, som har outsourcet produktion til billige arbejdsmarkeder, men det er ikke det rigtige at gøre. Jeg forsøger at forsvare Trump, og jeg er nok en ud af bare to personer i Tyskland, der tør tale om betydningen af at Trump ikke taber valget – men jeg tror, at han går virkelig forkert her. For hvis man vil have en fire-magtsaftale, hvis man vil

have venskab mellem USA, Rusland, Kina, Indien og andre lande, skal man ikke starte en handelskrig. Jeg har talt med alle kinesiske kontakter – eller mange af dem i den seneste periode, og de er alle ekstremt opbragte, og siger, at dette gør ondt på alle: Det gør ondt på de amerikanske forbrugere, der skal betale de forhøjede priser; det fører ikke til den rette form for teknologisk innovation i nye industrier i USA, og det er bare en straffeaktion – det opfattes som en straf tildelt imod højteknologiske områder for at stoppe 'Made in China 2025'. Dette skaber ondt blod, og det har at gøre med 'Thukydides' fælde', spørgsmålet om hvorvidt USA tillader Kinas opstigning, eller om der vil komme en ny verdenskrig ud af det. Og det er sådan, at mange mennesker i Kina ser det.

Og efter min mening er der en meget bedre måde at gøre det på: Nemlig en fire-magtsaftale om at oprette dette Nye Bretton Woods-system, for at skabe en ny kreditmekanisme, og så have kineserne til at investere i infrastrukturen i USA. Kina har for omkring 1 billion \$ i amerikanske skatkammerbeviser. Og tilbuddet fra Kina, fremsat af premierminister Li Keqiang, er, at Kina bruger disse værdipapirer til at investere i infrastruktur i USA, og tilbyder 'joint ventures' i andre lande og derved forøger størrelsen på kagen: Ved at øge handelen slipper man af med [u-]balancer på denne måde. Det er klart, at der er visse mennesker der ikke bryder sig om dette, men det er den rationelle løsning.

Er det muligt at få en sådan aftale? Hvad folk heller ikke tænker over er, at den kinesiske økonomiske model er meget tæt på det amerikanske system for [politisk] økonomi. Og hvis man ser på Friedrich List – Friedrich List arbejdede sammen med Mathew og Henry Carey; han tilbragte flere år i USA, og han skrev mange værker om forskellen mellem de amerikanske og britiske økonomiske systemer. Det forholder sig tilfældigvis sådan, at han lige nu, ifølge *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (FAZ) i 2011, og mange andre rapporter, er den mest populære

økonomiske teoretiker i Kina. Den amerikanske journalist og forfatter Chalmers Johnson noterede sig, at List har meget mere indflydelse i Asien end både Adam Smith og Karl Marx. Og Kinas model kunne faktisk godt kaldes en 'neo-Hamiltonsk' eller 'neo-List '-model med kinesiske egenskaber.

Hvis den amerikanske præsident – som tidligere har udtalt, at han kan lide det amerikanske økonomiske system, og at han planlægger at gennemføre Glass-Steagall – hvis Trump ville indvilge i at deltage, kunne USA engagere sig i investeringer i højteknologisk eksport til deltagerlandene i Bælte og Vejinitiativet. Og selvom denne eksport ikke altid ville bringe det største overskud, ville det føre til stigende omsætning for produktionssektoren med de mest avancerede kapitalgoder i USA, hvilket vil forårsage en kontinuerlig bølge af innovation, som på den måde øger produktiviteten i den amerikanske økonomi. Så, som et biprodukt af sådanne eksporter, ville innovationshastigheden og forbedringen af teknologien i USA stige, og dermed forøge den produktive arbejdskraft, og ved at øge produktionen af kapitalgoder til eksport ville USA hurtigt vende eftervirkningerne af outsourcing af produktion og de-industrialisering. Og eftersom de hurtigste vækstrater findes indenfor rumforskning, og da fællesskab om rumrejser desuden er menneskeheds fremtidige mission, skal vi koncentrere os om udvikling af Månen og Mars, og på denne måde forene os som én samlet menneskehed.

Så vi er nødt til at ændre den måde vi tænker på. Tænk ud af boksen. Hvis man betragter tysk politik indefra, tror man at man befinder sig på et psykiatrisk hospital. Folk siger, "dette er min holdning til din holdning", og de debatterer helt meningsløse spørgsmål – og jeg hader at fortælle jer det, men i USA ser det ud på stort set samme måde.

Tænk på hvordan menneskeheden bør være om 100 år. Nutidens vision om at sende astronauter til Månen og Mars vil snart realiseres. Det er ikke et spørgsmål om 'hvis', men et spørgsmål om 'hvornår.' Så lad os koncentrere os om spørgsmål,

som hvordan man kan skabe betingelser for at leve på ISS (den internationale rumstation –red.), at bo i landsbyer på Månen, og endelig på Mars.

Vi bør tænke på vores nutid ud fra et fremtidigt perspektiv om Schillers universal-historie: Hvordan vil vi gerne ses på af vores børnebørn og oldebørn? Er vi den humane kraft, den generation, som påbegyndte og bidrog til omdannelsen af verden til et nyt paradigme, der afsluttede kolonialisme, og som fik menneskeheds historie ledt ind på ideen om den ene menneskehed?

Tilbage til ideen om *punctum saliens* i historien, det afgørende punkt, hvor hele det moralske potentiale fremkaldes for ikke at historien skal slutte i en tragedie, men derimod skabe en ny, smukkere periode med menneskelig civilisation. Det er hvad der for tiden er vores situation. Så lad os i denne forstand arbejde ud fra standpunktet om ånden i den Ny Silkevej for at blive til virkelige mennesker, og lad dette – i Percy Shelleys betydning – blive til den sande tidsånd.

Xi Jinping, den æstetiske

opdragelse og Afrika – og Vestens dybe moralske krise

Af Helga Zepp-LaRouche, den 1. september 2018

Medens den politiske elite i Europa stadig er af den opfattelse, at den er i besiddelse af den eneste saliggørende visdom, hvad de "vestlige værdiers" overlegenhed angår, så har stadig flere såkaldte "almindelige borgere" for længst bemærket, at der eksisterer en stadig dybere kløft mellem politikernes og mediernes officielle fremstilling og den virkelighed, der fremtræder inden for livets forskellige områder. Mange har en anelse om, at mediernes negative fremstilling af Kina og Den nye Silkevej måske også er Fake News. Rent faktisk har vi med de såkaldte "vestlige værdier" og konceptet om "Den nye Silkevej" at gøre med to helt forskellige værdibegreber og med helt forskellige menneskeopfattelser.

Efter at Kina for godt ti år siden, og endnu stærkere i de sidste fem år, har engageret sig i talrige infrastrukturprojekter inden for rammerne af dets silkevejs-initiativ. Blandt andet har Kina opført jernbanelinjer, industriparker, vandkraftværker og industrialiseret landbrug i Afrika. Mange afrikanske statschefer såvel som deres befolkninger er blevet grebet af en helt ny selvbevidsthed: De ser for første gang en realistisk chance for at overvinde fattigdom og underudvikling inden for en overskuelig fremtid. Takket være den kinesiske hjælp har en hel række afrikanske stater sat sig det mål, at opnå en rigtigt god levestandard for hele deres befolkning i en overskuelig fremtid.

Forud for FOCAC-topmødet (Forum on China-Africa Cooperation), hvortil 53 afrikanske stats- og regeringschefer ventes, udtrykte Ghanas ambassadør i Kina, Edward Boateng, i en kommentar i Global Times sin begejstring for den nye silkevejs

ånd, som har grebet Afrika. "Kineserne er overbeviste om, at det er muligt for et land som Ghana at forvandle sig til en moderne, teknologisk udviklet økonomi inden for en halv generation." Boateng har i løbet af det år, han har tilbragt i Kina, besøgt mere end 16 provinser og mange byer for at studere følgerne af "det kinesiske økonomiske mirakel" og har draget følgende konklusion i Global Times: "Jeg tror, at Ghana kan benytte Kina som et spejl for, hvordan vi selv kan slå ind på en tilsvarende succesrig udvikling. Her fremhæver jeg især, at Kina har forvandlet sig til et betydende økonomisk og teknologisk kraftcenter, samtidig med at det har været i stand til at bevare klare aspekter af sin rige kultur." Boateng understregede, at den menneskelige kapital, en udbredt disciplin, en samvittighedsfuld måde at løse problemer på for alle områder, utrættelig fornyelse, økonomisk vækst og udbygningen af infrastruktur har medvirket dertil. En disciplineret vilje til at løse opgaverne samt tillid til de traditionelle kulturelle og humanistiske værdier hører med til den åndsholdning, som Ghana i høj grad kan lade sig inspirere af. Han mindede om, at Ghana var det første afrikanske land, der afkastede kolonialismens åg, og at dets første præsident, Dr. Kwame Nkrumah, var fader til den panafrikanisme, der har indgravet sig dybt i Afrikas og afrikanernes bevidsthed.

Vestens kolonialistiske tankegang

Selvfølgelig havde europæerne længe kunnet udvikle det afrikanske kontinents infrastruktur og industri, sådan som Kina har gjort det i de sidste ti år. Det, der hindrede dem i det, var den fortsatte kolonialistiske tankegang, sådan som den kom til udtryk i IMF's brutale lånekrav og Verdensbankens udviklingsundertrykkende politik. Medens Kina og de afrikanske stater understreger deres dybtgående gensidige venskab, synes de få europæere, der er vågnet op i anledning af de gennemgribende ændringer i Afrika, i bedste fald at bekymre sig om, hvordan Kina og andre asiatiske lande sikrer sig adgang til Afrikas råstoffer.

Den tyske udviklingsminister Müller kritiserede under sin sidste afrikarejse, der førte ham gennem syv lande, EU's og den tyske regerings afrikapolitik, der hidtil kun har bestået i at opføre mure mod flygtningene: "I de næste ti år vil der blive bygget mere i Afrika end i hele Europa i løbet af de sidste hundrede år", understregede Müller. I Mozambique så han, hvilke store ressourcer dette kontinent rummede; kineserne, Indien, Japan og amerikanerne var her allerede, kun tyskerne var her ikke, men havde ladet de mange muligheder ligge.

Forbundskansler Merkel, der på samme tid besøgte Senegal, Nigeria og Ghana, hvor hun mødte Müller, fik efter et møde med Ghanas præsident Nana Akufo-Addo en pludselig erkendelse af, at EU kun ville kunne få en velhavende fremtid, hvis man kunne "styre" indvandringsproblemet og problemet med et partnerskab med Afrika; hun troede ikke, at EU's sammenhold kunne garanteres på nogen anden måde.

Og nu må man se, hvad denne "styring" vil sige konkret, og om den går ud over den hidtidige kyniske politik med aftaler med afrikanske regeringer om stop for indvandringen og opførsel af lejre, som allerede pave Frans har sammenlignet med koncentrationslejre. Der er ikke meget godt at vente fra det nyeste forslag fra den tyske regerings medarbejder for afrikanske anliggender, Günter Nooke, der i fuld alvor foreslår en ny form for kolonialisme (Reuters, 29.8): "Hvorfor laver man ikke særlige udviklingszoner i de lande, hvor staterne afgiver deres overhøjhed for 50 år og for eksempel giver EU lov til at fastsætte investeringsrammerne for udenlandske firmaer?"

Endnu mere uhyrlig er en artikel i Bayernkurier den 26. august "På vej mod Eurafrika", der hovedsageligt efterplapper de absolut skræmmende teser i Stephen Smiths nyeste bog 'La Ruée vers L'Europe' (Storm mod Europa: Det unge Afrika på vej mod det gamle kontinent). Afrika oplever nu den "voldsomste befolkningstilvækst" og et "ungdomsoverskud". Med deres

udviklingshjælp "skyder de rige lande sig selv i benene", citeres der fra Smith, "idet de hjælper de fattige lande med at opnå den bølge af velstand, der overhovedet gør det muligt for dem at drage af sted, så de opmuntres blot til udvandringen." For "tilbagevendingen til protektoraterne" (ligesom Nooke også kræver det), som han opfatter som den eneste mulighed til at afværge "migrant-stormfloden", anbefaler han EU's begyndende aftaler med afrikanske "diktatorer". Øjensynligt finder Bayernkurier sig ikke for god til her knap syv uger før delstatsvalget at ophidse helt i Björn Höckes ånd. Altså med andre ord: Udviklingshjælp for ikke at tale om investeringer afskaffes, menneskene bør forblive fattige og dø hurtigst muligt. Og med disse "kristelige værdier" prøver Bayernkurier altså at hjælpe CSU med valget!

Noget helt andet fremgår fra Xinhua, Kinas førende nyhedsbureau, der den 31. august som dagens vigtigste nyhed meddelte, at præsident Xi Jinping i et brev til professorerne for det kinesiske akademi for de skønne kunster (CAPA), understregede den æstetiske opdragelses betydning for ungdommens fysiske og åndelige udvikling. Den æstetiske opdragelse spiller en vigtig rolle i udformningen af en smuk ånd og en smuk sjæl. Og selv om den skinverden, som de vigtigste medier i Tyskland søger at opretholde, ikke har nogen anelse om det: Verden bevæger sig med hurtige skridt i den retning, som Lyndon LaRouche og den med ham forbundne association har stræbt at virkeliggøre i årtier. Således virkeliggør Kina nu den politik, som vi offentliggjorde allerede i 1980 om Afrikas industrialisering og siden har præsenteret på mange konferencer, blandt andet under BüSo's delstatsvalgkamp i 2009 med sloganet: "Hessens fremtid ligger i Afrika!" 1)

Og præsident Xis betoning af den æstetiske opdragelse beviser også rigtigheden af denne forfatters påstand fra en tale i New York i april 2017 om, at der er et nært slægtskab mellem

menneskebilledet og den æstetiske opdragelsesmetode hos Konfucius og Friedrich Schiller 2) Forskellen består i, at Kina holder sin klassiske tradition højt, medens vi her i Tyskland har fjernet os langt fra vor klassiske humanistiske kultur. Men måske er det ikke for sent endnu – vi må lade Nikolaus af Kues, Kepler, Leibniz, Beethoven, Schiller, von Humboldt, for blot at nævne nogle få, blive levende i vore unges sjæl og ånd og lægge større vægt på deres æstetiske opdragelse end på deres karriere, på at tjene mest muligt og på at tilfredsstille alle deres lyster lige her og nu. Og dersom De, ærede læser, måtte dele denne opfattelse, så bør De blive aktiv i BüSo (Schillerinstituttet).

zepp-larouche@eir.de

Bemærkninger:

1. Se <https://solidaritaet.com/neuesol/2008/52/hessen.htm>
2. Se <https://solidaritaet.com/neuesol/2017/17/hzl.htm>

Ny rapport kan bestilles: 2. bind, Den Nye Silkevej Bliver til Verdenslandbroen;

En fælles fremtid for menneskeheden

English: See below

Bestil vores nye rapport på engelsk!: 500 kr. for den trykte rapport, 374 sider

Forsendelse: porto 50 kr. pr. rapport.

Rapporten kan også hentes på vores kontor: Sankt Knuds Vej 11, kld. t.v., Frederiksberg

Rapporten kan bestilles fra Schiller Instituttet i Danmark: tlf. 53 57 00 51 eller 35 43 00 33 eller e-mail si@schillerinstitut.dk

Homebanking: 1551-5648408; Giro: 564-8408

Dankort/Paypal: via vores butik

LaRouche-bevægelsen har spillet en enestående rolle i udviklingen af forslag til international økonomisk udvikling og sat retningslinjer for politiske beslutninger, som nu i stigende grad er udbredte i verden. Ved slutningen af Den kolde Krig, og den deraf følgende mulighed for internationalt samarbejde om menneskehedens fælles mål, foreslog Lyndon og Helga LaRouche i 1997 "Den Eurasiske Landbro" som en "Ny

Silkevej ... for Global Økonomisk Udvikling". Efter bekendtgørelsen af Bælt- og Vejinitiativet fra den kinesiske præsident Xi Jinping i 2013 (et forslag i samklang med LaRouche-forslaget) offentliggjorde LaRouche-bevægelsen det første bind af "Den Nye Silkevej bliver til Verdens-Landbroen", en 374-siders rapport der indbefatter store udviklingsprojekter fra hele verden under rammerne af den økonomiske tilgang, som er grundlagt af Lyndon LaRouche.

Vi er glade for at annoncere udgivelsen af dette andet bind, "Den nye Silkevej bliver til Verdens-Landbroen: En fælles fremtid for menneskeheden", hvor vi giver dig et opdateret billede af fremskridtene i Kinas Bælt- og Vejinitiativ, herunder detaljerede analyser region for region og nyligt opdaterede kort. Vi fremhæver også principperne for fysisk økonomi og økonomiske metrikker opdaget af Lyndon LaRouche; metrikker, på hvilke muligheden for at hæve levestandarden for menneskeheden afhænger. Vi undersøger de vestlige nationers strategiske forhold til det nye paradigme, og hvilke udfordringer der skal imødegås for at overvinde det gamle paradigmes tilgang med britisk geopolitik, og erstatte det med LaRouches overordnede program for at overvinde det truende økonomiske kollaps i Vesten.

Som Schiller Instituttets grundlægger og præsident Helga Zepp-LaRouche har sagt: "Jeg tror, at den Nye Silkevej er et typisk eksempel på en ide, hvis tid er kommet; og når en idé på den måde bliver til en materiel realitet, manifesterer det en fysisk kraft i universet.

"Udnyt dette kraftfulde værktøj til politisk beslutningstagning og politisk organisering!

Helga Zepp-LaRouches introduktion til rapporten:

Download (PDF, Unknown)

English:

Table of Contents and Helga Zepp-LaRouches introduction to the report:

Download (PDF, Unknown)

POLITISK ORIENTERING: Den gamle verdensorden disintegrerer – BRIKS og det nye paradigme vinder frem
Se også 2. del (30 min)

Med formand Tom Gillesberg

Video 1. del:

Video 2. del:

Lyd:

**POLITISK ORIENTERING den 26.
juli 2018:
BRIKS-topmøde i Sydafrika:
Kina viser Afrika vejen ud af
fattigdom
Se også 2. del.**

Med formand Tom Gillesberg

Video 2. del 5 min.:

Lyd:

**POLITISK ORIENTERING:
Før Trump-Putin møde:
Schiller Instituttets
konference markerer overgang
til det nye paradigme.**

Se også diskussionen.

Med formand Tom Gillesberg

Video, indlæg:

Video, diskussion:

Lyd: